DŽEK SLEJD

ŠEJN

BROJ 146

CENA 27,00 DINARA

EDICIJA DOK HOLIDEJ

VANREDAN BROJ

SKUPOCENI TOVAR

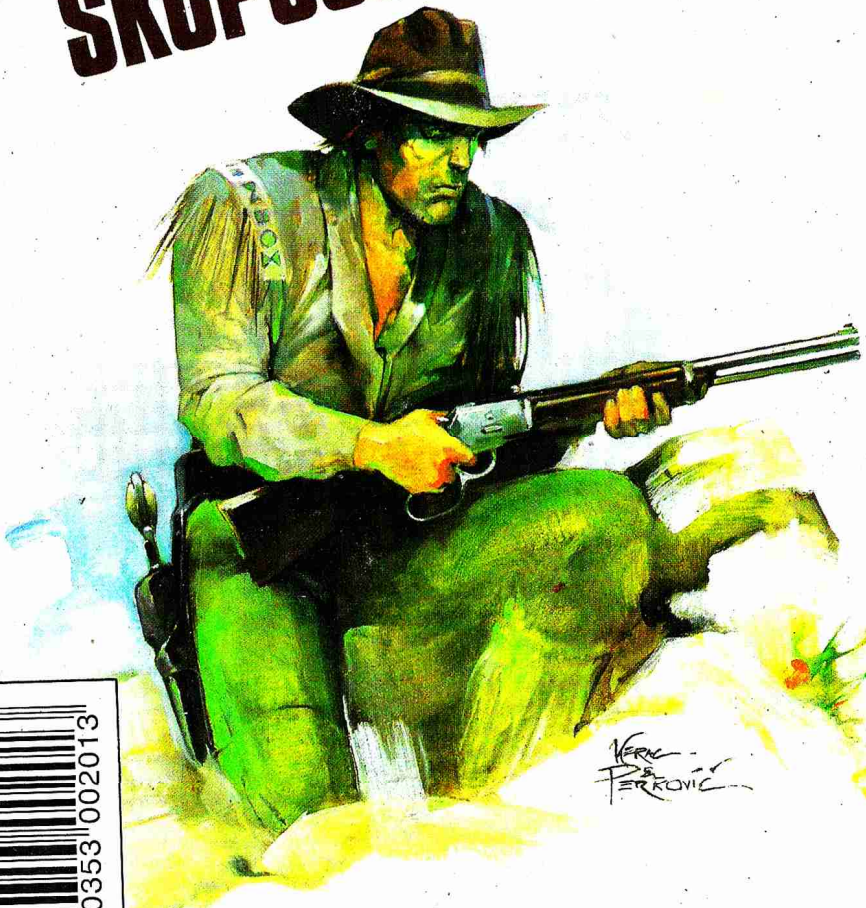

YU ISSN 0353-0027
9 770353 002013

★ ŠEJN ★

DŽEK SLEJD

SKUPOCENI TOVAR

FORUM* MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
ŠEJN
Broj 146

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
PRECIOUS TRANSPORT

Recenzija
Ćamila KULINOVIĆ

Prevod i adaptacija
Ćamila KULINOVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori:
Marija BURANJI
Vilma BEKER-GAĆEŠA

Štampa: 8. VII 1991.
Tržište: 8. VII 1991.

Izdaje: „FORUM – MARKETPRINT“, DD za izdavačku delatnost, Novi Sad, Radnička 32
Štampa: DP „FORUM – ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Jack Slade – PRECIOUS TRANSPORT
Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.
Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično, ili na bilo koji drugi način.
Mišljenjem Republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje svrstava se u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4/91)

Srebrne mamuze sa velikim zvezdama na Meksikančevim čizmama su upravo u trenutku kada je prelazio glavnu ulicu u Feniksu odbile sunčevu svetlost tako da je zaslepila na trenutak Huana Alberta baš kada je imao na nišanu svoje „vinčesterke“ Šejna. Alberto je već repetirao pušku i bio spreman da zgrči kažiprst, povuče obarač. Morao je, međutim da skloni prst, jer je opasnost od promašaja bila prevelika. Alberto je imao samo ovu šansu. Ako odmah ne ustreli tog prokletog gringosa tle će se otvoriti pod njegovim nogama i bez sumnje će se obreti u paklu.

Mercedes Paloma, gospodarica desperadosa, ili kako su je još nazivali kneginja, mu je čak nepotrebno ukazala na to. Alberto je sagledao opasnost.

Gringo koji je trebalo da bude njegova žrtva zvao se Šejn. Bio je lovac, gonitelj kakvog Alberto ranije nikada nije sreo. Mnoge ljude je pratio glas da su opasni ili čak išao ispred njih najavljujući ih, ali se prilično često moglo utvrditi da ga baš nisu zavredeli. Kod ovog gringa po imenu Šejn, sam đavo bi znao, bilo je drugačije. On je dokazivao i potvrđivao ono što se o njemu govorilo, što se očekivalo.

Huan Alberto je disao teško. U početku je smatrao posebnom čašću to što je Mercedes Paloma izabrala baš njega da je oslobodi tog neugodnog gringa. No sada mu je bivalo sve jasnije da to baš nije tako jednostavno. Čak i uprkos činjenici da je Mara barska dama pristala da Šejna za 200 dolara namami ispred Albertove „vinčesterke“.

Huan Alberto se znojio. Proklinjao je svog meksičkog zemljaka sa srebrnim mamuzama koji mu je upropastio prvu šansu. Zatvorio je oči. Do Marinog ljubavnog gnezda na drugoj strani ulice bilo je jedva više od 30 koraka. Pravo rastojanje za „vinčesterku“. A na tom rastojanju Alberto još nikada nije promašio cilj.

Na prozoru se mogla jasno razaznati crnokosa žena. Dobila je nalog da se svlači sasvim lagano, namami Šejna da dođe do prozora a onda se izmakne u stranu i oslobodi metu za Alberta. Samo tako je ovaj podmukli plan mogao da se ostvari. Naime, sve dok Šejn bude bio u postelji Alberto ga nije mogao videti.

Meksikanac spusti pušku i nadlanicom obrisa znoj sa čela. Nagnuo se malo više preko gornjeg otvora za utovar starog magacina „Vels Fargo“ kompanije, ali uprkos tome nije mogao da vidi tog prokletog gringa. Čak ni njegovu senku.

– Hajde curo! – mrmljao je Meksikanac. – Hajde stavi mi konačno tog prokletog Šejna ispred prozora. Učini nešto za tih 200 dolara kako bih mogao da nestanem iz Feniksa i naplatim svoju nagradu i ljubavnu noć sa kneginjom desperadosa!

*

Šejnu je postalo jasno da nešto nije u redu kada je crnokosa Mara uložila svu svoju veštinu da bi ga, pošto-poto namamila u svoje ljubavno gnezdo. Čovek iz Sedme brigade je znao kakav glas bije ovu lepu ženu koja nikom svoju naklonost ne poklanja. Uostalom, devojke kakva je bila Mara dolazile su u Feniks da bi brzo zaradile i ostvarile svoje snove. Bezmalo sve barske dame su htele u Kaliforniju, u Los Anđeles ili u San Francisko. A baš njemu, Šejnu je crnokosa Mara htela da pokloni svoju ljubav, jer se na prvi pogled zaljubila u njega.

Cela ta stvar je čoveku iz Sedme brigade zaudarala do neba, čak i da nije Maru pre kratkog vremena video sa jednim boginjavim Meksikancem, jednim kandidatom za vešala koji bi po izgledu mogao da pripada desperadosima kneginje Mercedes. Istina, izgled čoveka mogao je i da vara, pa zbog toga Šejn nikada nije činio grešku da nekog ocenjuje samo po spoljašnjosti. Ovde se moralo dogoditi nešto što bi poduprlo njegove sumnje.

Šejn je sedeo na jednom srcolikom krevetu, odgovarajućem za ljubavnu gnezdo. Do tog trenutka nije čak ni skinuo svoj „stetson" s glave. Crnokosa Mara je stajala pred prozorom koji je gledao na glavnu ulicu. Verovatno su zavese bile navučene kada je imala nekog posetioca. Sada su, međutim, bile razmakute.

Gipkim pokretima je skidala kopče sa svog crvenog korseta puštajući ga nemarno da padne na pod. Na vitkim nogama je imala crne mrežaste čarape pridržavane podvezicama. Njena bela koža delovala je posebno zavodljivo između završetka čarapa i malih crvenih gaćica. Nekoliko sekundi je trajalo odvajanje ruku, gotovo stidljivo sa čvrstih, bujnih grudi. Konačno joj ruke kliznuše niz telo.

Marine oči su bile poluzatvorene a pune, sočne usne razmaknute. Pokazala je Šejnu niz svojih belih zubi. Sve je bilo perfektno izvedeno, verovatno uvežbano pred ogledalom. Nikakvo čudo što je Mara ovde u Feniksu imala najveći broj ljubavnika i zarađivala najviše, iako je u gradu bilo doista mnogo lepih devojaka.

Sve je to ostavilo na Šejna snažan utisak. Pod drugim okolnostima ne bi ni pokušao da se odupre čarima ove devojke. Međutim, čovek iz Sedme brigade nije boravio u Feniksu radi sopstvenog zadovoljstva. Brigada ga je poslala da izbaci iz zločinačke igre kneginju desperadosa, Palomu!

Merces Paloma je bila Amerikanka, iako se to ne bi moglo zaključiti po imenu. Bila je poreklom Irkinja. I otac i brat su joj skončali na vešalima. Čak je i njen muž, koji je nazivao Mercedes umesto Meri kako joj je glasilo pravo ime, poginuo je u puškaranju sa čuvarima zakona. Po njemu je naravno bilo i prezime Paloma. Posle smrti svog muža Pabla kojeg je potera saterala u tesnac i likvidirala Mercedes se stavila na čelo preostalog dela desperadosa. U međuvremenu su se sve novi i novi članovi priključivali bandi.

Prihvatili su je kao vođu. Nije bilo bandita koji nije bio spreman da se bori za ovu lepu riđokosu ženu. Nikakvo čudo, jer kada

povremeno nije bivalo plena, Mercedes je nagrađivala najbolje i najhrabrije ljude vrelim ljubavnim noćima. Pri tome nikom posebno nije davala prednost i pružala svakom podjednako.

Mercedes je bila veoma opasna žena kojoj je Šejn trebalo da onemogući dalja razbojništva. Na računu lepe Mercedes nalazile su se pljačke banaka i prepadi na vozove a od pre dva meseca i životi dvojice čuvara zakona.

Ispred samog Feniksa je Šejn izgubio trag bande. Nadao se da će ovde u gradu naići na nekoga koji će ga ponovo navesti na pravi trag. U međuvremenu je saznao i to da je Mercedes otkrila da joj je Šejn za petama. Ona je bila žena koja dosledno i nemilosrdno deluje i sa svojim neprijateljima rešava stvari po kratkom postupku.

Prema tome, sasvim je moguće da je ovde u Feniksu ostavila jednog a možda i više njih da motre na Šejna? Da ga vrebaju. Zbog toga je i odlučio da bude veoma oprezan.

Sada pošto je crnokosa Mara razgovarala sa jednim rošavim Meksikancem i isprobavala na njemu svoju zavodničku veštinu, bio je bezmalo siguran da ga je ova barska dama namamila u klopku.

Mara se odvoji od prozora. Njišući bedrima zakoračila je u malu, elegantno uređenu sobu. Tu je zastala posmatrajući Šejna očima koje su se, inače veoma krupne, pretvorile u dva uzana proreza.

– Ti si prvi čovek koji ostaje mirno da sedi na krevetu dok se ja razodevam i pokazujem ti sve šta te očekuje. – Dok je to govorila mahala je svojom dugom, crnom raspuštenom kosom koja joj je padala na ramena. Ponovo je uzmakla prema prozoru i kokentno se okrenula u krug. Da li da svoju lepotu prikaže sa svih strana ili da nekome da znak? Šejn još uvek nije bio potpuno siguran.

– Hoćeš li bar da skineš šešir? – upitala je tiho.

Čovek iz Sedme brigade skide „stetson“ i spusti ga pored sebe na postelju. Pogledao je devojku i nasmejao se.

– Znaš li kada su poslednji put u Feniksu tako lepu ženu kao ti odveli na mesno groblje, Mara?

Devojka se trgla. Disala je teško. Grudi su joj se nadimale od uzbuđenja.

– Ja te ne razumem, – kazala je nesigurno, trudeći se svim silama da deluje mirno i opušteno. – Nećeš valjda da me...

Prekinula je u pola rečenice i ukočeno gledala u cev „remingtona“ koji je Šejn upravo izvukao iz futrole. Ostala je kao paralisana na prozoru. Velike, crne oči su joj bile razrogačene.

– Ne mrdaj! – naredi joj Šejn. – I nemoj slučajno pokušati da nekom daš znak!

Mara preblede još jače. Lepa, uzdrhtala i uzbudljiva stajala je na tom mestu i izgledala na neki način kao uhvaćena grešnica na nečemu za šta je bila uverena da je veoma vešto i skriveno obavila.

– Koliko ti je onaj boginjavi Meksikanac platio? – pitao je Šejn tiho.

– Ja zbilja ne znam o čemu...

– Ako ja sada ustanem i stanem kraj tebe pored prozora ti ćeš se nalaziti tačno na nišanskoj liniji – kazao je čovek iz Sedme bri-

gade oštro. – To je vraški stari trik da lepa žena namami čoveka tako da bude meta strelcu iz zasede. Ponekad taj trik može i da upali ali je ovog puta omašio. Dakle, nemoj ni pokušavati da se pretvaraš. Koliko?

– 200 dolara!

– Njih možeš da zadržiš ili da toliko zaradiš a da pri tom ne budeš saučesnik u ubistvu!

Mara steže usne. Prestala je da igra komediju. Sagledala je u tom trenutku opasnost u koju je bila uletela zbog tih 200 dolara.

– Jesi li tog momka ikada ranije videla? – pitao je Šejn.

– Juče prvi put – uzvratila je Mara. – Došao je sa nekoliko drugih Meksikanaca u grad i ostao ovde.

– Da li je među njima bila i jedna crvenokosa žena?

– Nisam je videla!

Čovek iz Sedme brigade klimnu glavom. Činilo mu se prilično neverovatnim da bi se crvenokosa kneginja desperadosa usudila da dođe u Feniks gde su je ako ništa drugo znali po imenu i gde se najverovatnije nalazi i neka poternica za njom.

– Šta je onaj momak tačno zahtevao od tebe? Šta je trebalo da učiniš za taj krvavi novac?

– Da se lagano svlačim kraj prozora, tebe namamim tamo i da onda odstupim korak u stranu.

Šejn se gorko nasmeja. Setio se da se upravo preko puta nalazi stara šupa kompanije „Vels Fargo“ koja se već odavno ne koristi. Tamo mora da se prikrio rošavi tip i čekao svoju šansu.

Šejn spusti cev revolvera i vrati oružje u futrolu. Otkotrljao se popreko preko postelje srcastog oblika i stao s druge strane na noge. Tu se nalazio u mrtvom uglu pa ga sa druge strane ulice niko nije mogao videti. „Vinčesterka“ mu je stajala uz sama vrata. Podigao je oružje i odlučnim pokretima napunio magacin.

– On vreba tamo preko u starim šupama, zar ne?

– Verovatno. Ja to ne znam pouzdano.

– On je tamo preko – kazao je Šejn odlučno. – Kojim putem može da napusti šupe?

– Samo kroz kapiju ili mora da iskoči kroz otvor – odgovorila je barska lepotica. Na njoj se videlo jasno da joj je laknulo što ne mora da ispuni nalog koji joj je Meksikanac dao. Trebalo je da za 200 dolara bude saučesnik u ubistvu. Kako se samo mogla upustiti u nešto takvo, prekorevala je sebe. Možda i zbog toga što joj je rošavi tip saterao strah u kosti. Bojala ga se.

Šejn dva puta duboko udahnu vazduh, a onda crnokosoj devojci dao znak da se lagano udalji od prozora. Upravo je skovao plan.

Postojao je i jednostavniji put niz stepenice napolje iz ove kuće a onda preko do šupa kompanije. Međutim, na taj način bi strelcu iz zasede pružio izvesnu šansu. A ako je neko dobar strelac koristi svaku pa i majušnu šansu. Šejn je računao s tim da je Mercedes Paloma ovakav zadatak poverila nekom od svojih najboljih ljudi.

– Kreći se polako i nemoj gledati prema prozoru, Mara.

Crnokosa devojka ga je poslušala. Ukočenog lica, na kojem se

ogledao strah, izmakla se korak u levo i tako oslobodila prozor. Šejn se sagnuo. Pritisnuo je „Vinčesterku“ na grudi i pritrčao zatvorenom prozoru.

Meksikanac, ako je preko u šupi zauzeo busiju, mogao je samo za delić sekunde da vidi njegovu senku koja se kretala munjevito. Trebalo je imati izuzetnu sreću i pogoditi takvu metu.

Do prozora je bilo tri koraka. Posle drugog koraka Šejn se uspravi sa isturenim desnim ramenom i tako prolete kroz zatvoreni prozor. Padao je na krov, nastrešnicu koja se nalazila tri metra niže kada se sa druge strane ulice oglasi „vinčesterka“.

Rošavi Meksikanac je video senku i vrački brzo reagovao što je potvrdilo da je izuzetno opasan čovek. Međutim, pucao je delić sekunde prekasno. Metak je prozviždao pored Šejna. Zario se u drvenu fasadu kuće u kojoj se nalazilo Marino ljubavno gnezdo. Čovek iz Sedme brigade tresnu o drveni krov nad pločnikom. Čvrsto drvo je izdržalo taj udarac. Šejnu bi, istina, bilo draže da nije, jer bi se tada našao na pločniku i bio van linije metka Meksikanca. Ovako se morao kotrljati preko krova da bi došao do ivice i spustio na pločnik glavne ulice.

Dva zrna koja su dolazila iz gornjeg otvora za utovar stare napuštene šupe kompanije za prevoz sledila su Šejna. Jedan se zario u krov a drugi mu je okrznuo mišicu leve ruke.

Tek tada je čovek iz Sedme brigade uspeo da se spusti na glavnu ulicu uskovitlavši pri tome prašinu. Iako je pao uspeo je u magnovenju da se podigne na noge. Na tri koraka od njega nalazio se veliki valov sa vodom iza kojeg je mogao da nađe zaklon. Osim toga iz te pozicije je mogao da motri na otvor iza kojeg se nalazio strelac.

Povijen, potrčao je prema buretu a Meksikanac je još jednom pokušao da iskoristi šansu. Pucao je ali ni ovog puta nije pogodio. Meci su praštali podižući male stubove prašine kojom je bila pokrivena glavna ulica. Nekoliko konja je uplašeno zarzalo. Osobe koje su se zatekle na pločniku pohitaše da nađu zaklon.

Šejn je najzad stigao do valova sa vodom. Udario je ramenom o njega i zaustavio dah. Munjevito se uspravi s leve strane pojila i ispalio brzo dva metka iz „vinčesterke“ u pravcu šupe „Vels Fargo“ kompanije.

Tako je naterao Meksikanca da se povuče u zaklon.

Čovek iz Sedme brigade ponovo skoči na noge i potrča. Još u trku pucao je na otvor za utovar. Prešao je ulicu i teško dišući se formalno prilepio uz zid šupe.

– Šta se dešava?

Šejn pogleda levo odakle se čulo pitanje. Dva čoveka su iz tog pravca hitala prema njemu. Bio je to visoki Tom Korner i njegov znatno manji dežmekasti pomoćnik Hari Langer. Obojici su grudi krasile oznake čuvara zakona. Držali su u rukama revolvere na gotovs. Međutim, nisu se još opredelili da li je Šejn prijatelj ili neprijatelj.

Situacija je bila zapaljiva.

Šejn oprezno i polako podiže cev „vinčesterke“ pokazujući na otvor stare šupe.

– Tamo gore vreba jedan Meksikanac iz bande Mercedes Paloma, – kazao je mirno. – Kneginja desperadosa ga je ostavila tu u gradu da vreba na mene i da me ubije. Ne voli baš da za sobom ima senku.

Uzano lice mesnog šerifa kao da je postalo još uglastije. U dva brza koraka stvorio se kraj Šejna. Pokretom glave pokazao je na drugu stranu ulice, na razbijeni prozor kroz koji je Šejn iskočio.

– Ima li crnokosa Mara nešto s tim?

Šejn brzo i odlučno odmahnu glavom. – Ona je tog tipa otkrila u poslednjem trenutku i upozorila me!

Korner je klimnuo potvrdno glavom, iako nije delovao baš ubeđeno. Onda se obratio svom pomoćniku – Drži na oku zadnju stranu šupe. Možda će pokušati da provali trošne daske i tim putem uspeti da umakne.

Hari Langer uzvrati samo kratko: – O kej Tome!

– Bilo bi dobro kada bismo ga mogli dočepati živog – kazao je Šejn. – Pre nego što napustim Feniks rado bih čuo nešto od tog momka. Naravno o Mercedes Paloma i njenoj bandi!

Šerif Tom Korner se isceri.

– Čuo si ga, – kazao je svom pomoćniku. – Pucaj na njega samo ako to ne možeš izbeći.

Hari Langer prihvati i trenutak kasnije iščeze.

– Hej Meksikanče! – vikao je Šejn u pravcu otvora za utovar. – Imaš dve mogućnosti. Ili ćeš iskočiti na ulicu i u najgorem slučaju slomiti nogu, ili ću te ja skinuti dole. Tada bi tvoji izgledi da stigneš u pakao bili ogromni!

Prolazile su sekunde. Onda Meksikanac opsova žestoko, a zatim poče da puca kao pomahnitao kroz otvor na ulicu. Srećom, tamo nije mogao da naškodi nikome. Prolaznici su potražili zaklon u ulazima radnji. Tamo Meksikanac nije baš lako mogao da nađe saputnika za pakao, koji mu ni u kom slučaju nije ginuo. Ili će okončati život u borbi ili će kao član bande Mercedes Paloma okončati na konopcu. Uprkos tome, Šejn nije očekivao da će se tip predati.

Meksikanac je ponovo počeo da puca, ovog puta u pravcu radnji na drugoj strani ulice. Pogodio je okno berbernice i ono se rasprslo u hiljade komada. Odjeknu jeziv krik. Metak je pogodio jednu ženu koja se nalazila u berbernici gde je potražila zaklon.

Korner poblede. Pogledom je potražio Šejna.

– To je moj čovek! – kazao je Šejn odlučno. – Pripazite na ulicu, šerife!

Pre nego što je čuvar zakona uspeo bilo šta da odgovori, čovek iz Sedme brigade se naglim pokretom našao u starom magacinu kompanije „Vels Fargo“ u kojem se tokom vremena, kako se činilo, sakupio sav otpad Feniksa.

Dotrajala kola s arnjevima stajala su kraj kočija, a između polomljeni sanduci, oštećene bale pamuka i ostali krš.

Šejnove oči su se prvo morale privići na ograničenu svetlost pa mu je trebalo nekoliko trenutaka da se orijentiše. Sasvim levo u dnu nalazile su se zavojite, strme stepenice bez gelendera koje su vodile na gornji sprat. Bila je to jedina mogućnost za odlazak tamo gde se Meksikanac nalazio još uvek. On je upravo u tom trenutku

ponovo divlje pucao na ulicu. Čula se glasna psovka šerifa Kornera.

Pognut potrčao je prema stepenicama i zastao na prvoj kao ukopan. Napregnuto je osluškivao. Ubrzo su iznenadno nastalu tišinu prekinuli koraci.

Meksikanac nije trčao prema stepenicama nego prema suprotnoj strani zgrade. Znači, šerif je učinio dobro što je tamo postavio svog pomoćnika.

Udarcima nekog teškog predmeta Meksikanac je pokušao da probije trošan zadnji zid šupe. Sudeći po zvucima koji su dopirali odande to mu je i uspevalo.

Odjeknuše tri pucnja. Pucao je pomoćnik šerifa da bi oterao Meksikanca nazad u unutrašnjost, sprečio ga da izađe i pobegne. Pucnjavu su propratili povici bandita a onda tresak. Pomoćnik šerifa naravno nije mogao da nišani nego je upravio oružje na probijeni otvor, rupu koja je načinjena na zidu šupe. Najmanje jedan metak je pogodio Meksikanca.

Šejn nije oklevao, nije se više uopšte trudio da priđe polako i tiho, nego je grabio preko trošnih stepenica. Poslednja je čak pukla pod njegovom težinom. Da se ne bi sunovratio nazad čovek iz Sedme brigade se baci napred kao da skače u vodu. To je bila reakcija koja mu je najverovatnije spasla život. Pao je na prašnjavi pod baš kada je Meksikanac povukao obarač. Vatra iz cevi osvetlila je rošavo, izobličeno lice. Metak je prozviždao tik uz Šejnovo uho tako da je osetio vreo dah smrti.

Dva metka koja je ispalio pomoćnik šerifa Langer pogodila su Meksikanca u grudi i odbacila ga u rupe koju je probio. Huan Alberto je ležao na boku. Ispod njegovog tela se obrazovala velika krvava mrlja. Držao je revolver grčevito, obema rukama. Mržnja, bes i bol izobličili su mu lice. Gledao je Šejna razrogačenim očima.

– Gringo! – promrsio je gotovo nerazumljivo.

Šejn je mogao da puca. Verovatno je i morao to da učini jer je opasnost bila velika i nepredvidiva. No hteo je Meksikanca živog. Njegov zadatak je glasio da onemogući Mercedes Palomu i njene desperadose u daljim nedelima i razbojništvima, a ovaj tip je nesumnjivo pripadao toj bandi.

Šejn je hitao na desnu stranu. Huan Alberto je povukao obarač ali je cev njegovog revolvera toliko poigravala da bi sigurno promašio i kapiju ambara. Usred pucnjave odjeknuo je drugi jezivi krik Meksikanca. Pogodak je izbio oružje iz ruke. Odleteo je u širokom luku daleko od njegovog domašaja.

Šejn se uspravi i spusti svoj revolver.

– Hej, stranče! – Bio je to prodoran glas šerifa Kornera. – Da li je metak zakačio tebe ili onog pasjeg sina?

– Sve je u redu, šerife! – glasio je Šejnov odgovor. Prišao je Huanu Albertu i kleknuo uz samrtnika. Nekoliko sekundi ga je posmatrao prodorno a onda odlučno odmahnuo glavom.

– Krajnja stanica! Odavde put vodi neposredno u pakao!

Huan Alberto nije pokazivao strah, što, uostalom, Šejn nije ni očekivao. Lice izobličeno od bola postupno se smirivalo.

– Mercedes te nije baš naročito marila, amigo! – kazao je čo-

vek iz Sedme brigade brišući nadlanicom oznojano čelo. – Htela je da te se oslobodi, vrag će znati iz kojih razloga. Zbog toga te je i ostavila u Feniksu.

– Trebalo je da te ubije, gringo!

Šejn ozbiljno odmahnu glavom, igrajući pred Meksikancem dobro smišljenu ulogu ne bi li ga podstakao da govori. – Ja imam sedam života kao mačka. Mercedes to zna. Dakle, znala je da ćeš ti ovde okončati.

Huan Alberto je kašljao. Krv mu je tekla iz ugla usana niz vrat i natapala prljavu odeću. – Ko si ti, proklet bio da imaš sedam života?

Sam đavo! – uzvrati Šejn odlučnim glasom.

– Mercedes me očekuje! – jeknu Meksikanac.

– Pogrešno, amigo. Ona očekuje mene. Ja znam njen cilj. Znaš li ga ti?

Čovek iz Sedme brigade je govorio polako i razborito. Bila je to još jedina mogućnost da još nešto izvuče iz Meksikanca koji je očigledno umirao. Pomoćnik šerifa ga je dobro pogodio. Možda suviše dobro.

Huan Alberto prevrnu očima.

– Poznaješ li ti cilj riđokose kneginje? – ponovio je Šejn pitanje.

– U dolini Mrtvog anđela – uzvratio je Meksikanac slabim glasom. – To je... u stvari njen cilj... ali ona me čeka uz put, gringo. Do doline Mrtvog anđela je put... vraški dug. Ja ću...

Upravo u trenutku kada je šerif Tom Korner krenuo uz strme trošne stepenice ispustio je Huan Alberto svoju crnu dušu. Samo je još jednom pogledao Šejna očima punim mržnje a onda mu se pogled ukočio i ostao tako upravljen u drvenu tavanicu.

Šejn je ustao i iz klečećeg položaja okrenuo se prema čuvaru zakona i slegnuo ramenima. – Vaš pomoćnik puca suviše dobro, – kazao je.

Šerif nezainteresovano na kratko pogleda mrtvog Meksikanca.

– Langer je imao sreće, – kazao je. – Obično je veoma loš strelac i nije u stanju da pogodi metu. Da li je tip kazao ono što ste hteli da saznate?

Čovek iz Sedme brigade odmahnu glavom. – Umro je prebrzo. – Zatim je sledio šerifa do glavne ulice gde se već bila sakupila grupa ljudi. Kroz otvor na prednjoj strani šupe je Meksikanac pogodio jednu ženu, teško je ranio i ubio jednog čoveka koji je neoprezno izašao iz zaklona. Grupa ljudi je čekala Meksikanca. Možda je taj bandit imao sreće što je ovog puta pomoćnik Langer pucao izuzetno dobro jer bi šerifu Korneru sigurno bilo veoma teško da prevede Meksikanca živog do zatvora preko glavne ulice.

– Nestanite! – vikao je visoki Korner. – Meksikanac je mrtav. Predstava linča otpada!

Šejn je pošao za šerifom u njegovu kancelariju.

– I Mara te je doista upozorila na tog pasjeg sina? – raspitivao se još jednom podozrivi čuvar zakona.

Šejn potvrdi. Smatrao je da se pojedinosti vezane za njegov

boravak kod lepe Mare nisu se ticale čuvara zakona. Mercedes i njeni desperadosi odjahali su dalje u dolinu Mrtvog anđela. Bila je to pusta oblast kamenita, duboko na jugu blizu meksičke granice.

Čovek iz Sedme brigade nije mogao ni da pretpostavi da bi lepa, crvenokosa kneginja desperadosa namerila u tu dolinu zbog toga što joj se tamo izuzetno dopada. Smatrao je da je odabrala to područje kao bazu za svoja dalja razbojništva koja je već unapred planirala. Ali pre nego što stigne u tu udaljenu dolinu negde će uz put sačekati Meksikanca koji je poginuo u šupi „Vels Fargo" kompanije ne izvršivši svoj zločinački zadatak.

– Ti mi još nisi rekao svoje ime, stranče!

– Šejn, – odgovorio je čovek iz Sedme brigade.

– I žestoko si se okomio na Mercedes Palomu?

– Pa tako nekako bi se to moglo nazvati, uzvratio je sipajući iz lonca kafu u limeno lonče. Otpio je gutljaj i razvukao lice. Ukus kafe je bio očajan.

Šerif Korner se nasmeja. – Ja sam ti već kazao da Langer ne zna da puca. Međutim, zaboravio sam da ti kažem da ne zna ni kafu da kuva.

Šejn otpi još jedan gutljaj, a ostatak prosu kroz otvoren prozor na glavnu ulicu.

– Imaš li ti Šejn slučajno zvezdu?

Čovek iz Sedme brigade odmahnu glavom.

– Ja sam čuo da dva savezna maršala tragaju za Mercedes Palomom. – kazao je šerif iz Feniksa. – Čudno je, međutim, da se ni jedan od njih nije pojavio ovde. Možda ti znaš nešto više o tome.

– Možda – uzvratio je Šejn. Neki od Mercedesinih razbojnika bili su u Feniksu. Imaš li pojma šta su ovde tražili?

– Ja čak ni ne znam da su bili ovde. Feniks je veliki grad. Ovde se muva više šljama nego što možeš zamisliti. Nemam pojma šta su mogli tražiti ovde. Nijedna banka nije napadnuta, a Meksikanac je prvi stranac koji je u poslednjih pet dana ubijen. To bi se za ovaj grad moglo smatrati svojevrsnim rekordom.

– O kej – Šejn klimnu glavom visokom čuvaru zakona. – Mislim da ti više nisam potreban, zar ne?

Korner se osmehnu kiselo. – Nikada mi i nisi bio potreban, Šejn. Sa podivljalim Meksikancem smo moj pomoćnik i ja u stanju da izađemo na kraj.

– Svakako!

– Ti si siguran da nemaš maršalsku zvezdu, Šejn? – pitao je Korner još jednom kada je čovek iz Sedme brigade već bio na vratima.

– Gotovo siguran, šerife, – uzvratio je Šejn izvrdavajući neposredan odgovor.

Stupio je na pločnik i nestao među brojnim prolaznicima. U berbernici se lekar brinuo o ranjenoj ženi. Na ulici su se mrtvozornik i njegova dva pomoćnika bavila mrtvim Meksikancem. Na drugoj strani ulice tamo gde se nalazilo ljubavno gnezdo lepe Mare prozor prema ulici je bio otvoren a na njemu crnokosa lepotica mahala je Šejnu njegovim „stetsonom".

Šejn joj klimnu glavom i upravo htede da pređe ulicu da bi

uzeo svoj zaboravljeni šešir, kada jedan visok izuzetno krupan čovek priđe i pusti mu svoju tešku ruku na rame.

– Imate li trenutak vremena, mister?

Šejn potvrdi.

– Moje ime je Din Ferguson. Vlasnik sam železničke kompanije.

– Šejn! – predstavi se čovek iz Sedme brigade.

Ferguson kao da je oklevao. Teškim pokretom prešao je preko svoje guste prosede čekinjaste kose koja na pojedinim mestima gotovo prkosno nije htela da prilegne uz glavu.

– Meksikanac koji je ustreljen pripadao je bandi Mercedes Paloma, zar ne?

Šejn potvrdi. Ferguson ponovo nesigurnim pokretom protrlja kosu. Očigledno mu je bilo teško da govori o stvarima koje je želeo da saopšti.

– Da li ste vi maršal ili neko u službi zakona? – pitao je Din Ferguson.

– U izvesnom smislu ste u pravu, mister Ferguson. – Ponovo nije dao precizan, određeniji odgovor, ali je ipak kazao istinu. Sedma brigada je bila tajna organizacija koja je okupljala ljude kakav je Šejn da bi pobedili zločinstva tamo gde su druge instance zakazale. – Znate li vi nešto što bi mi pomoglo da uđem toj bandi u trag, mister Ferguson?

Ferguson je oklevao a onda posle nekoliko minuta konačno prelomio u sebi želju da se poveri ovom neznancu.

– Desperadosi Mercedes Palome su juče bili u gradu! – kazao je. – Posetili su me. Radi se o Železničkoj pruzi. Hteli su da saznaju kada će moja kompanija preuzeti sledeći transport za vojsku. Uzeli su moju kćerku Meri kao taoca, iako sam im objasnio da doista ne znam ništa. Ponekad armija koristi moju kompaniju za prevoz a ponekad i drugu.

Iako Šejnu još ništa nije bilo jasno klimnuo je glavom.

– Šta prevozite za armiju mister Ferguson?

– Oružje i novac. Ponekad i zlato – uzvratio je krupni čovek uz zabrinut izraz lica. – To se transportuje već godinama. Nikakva naročita stvar. Takve transporte po pravilu prati i obezbeđuje vojska. Još nikada se dosada nije dogodilo ništa.

– Možda do sada nije nikome bilo poznato o kakvoj se vrednoj pošiljci radi.

Ferguson zamišljeno klimnu glavom.

– Moguće je! – uzvratio je gotovo šapatom što nikako nije odgovaralo njegovoj snažnoj pojavi. – Što se tiče moje kompanije „Vestern“ ja to nikada nisam objavljivao na velika zvona.

– Onda obaveštenja verovatno potiču iz drugih izvora.

Ferguson je ćutao i gledao nekoliko trenutaka u zemlju a onda upitao: – Mislite od nekog čoveka iz druge kompanije?

– Poznajete li vodeće ljude i službenike?

– Sve ih poznajem.

– A znate li možda nekoga kojem bi se mogla pripisati takva izdaja, mister Ferguson?

– Džeriko Zarado, – uzvrati vlasnik kompanije spremno. –

Zarado je melez i ima odličnu poziciju u konkurentnoj kompaniji. Međutim bilo je netačnosti, neredovnih prevoza, nestajala je roba, nedostajao novac a on je jurio za svakom suknjom koja mu je bila na vidiku. Čak i za suprugom predsednika „Pacifik" kompanije. Čak se šuška da je između to dvoje i bilo nečega. No mnogo se priča i spletkari. U svakom slučaju Džeriko Zarado je otpušten bezuslovno pre mesec dana.

Šejn je neko vreme ćutao a onda upitao:

– Kuda prolaze trase dveju železnica?

– Prilično daleko jedna od druge, – odgovori Ferguson. – Međutim na nekim mestima vode bezmalo paralelno jedna uz drugu. U blizini Doline Mrtvog anđela. Tamo smo morali da premostimo jedan kanjon pa smo to učinili izgradnjom zajedničkog mosta. Odmah dalje se trase ponovo odvajaju jedna od druge.

– Znate li šta to može da znači?

– Znam, svakako, – uzvratio je Ferguson muklo. – Ali mi vi recite još jednom tako da mogu da nastupam sigurno.

– Zarado zna da će prevoz ovog puta obaviti vaša kompanija, mister Ferguson. Zbog toga su i odveli vašu kćerku Meri da bi bili sigurni da ćete o svemu ćutati kao grob!

– To je sasvim tačno, – potvrdio je ovaj div od čoveka.

– Treba li da razbojnicima prosledim vest onda kada budete sigurni da će vaša kompanija prevoziti za vojsku?

– Ne!

– To samo potkrepljuje našu teoriju da Mercedes Paloma već zna pouzdano da ste vi prevoznik. Šta će biti s vašom kćerkom?

– Naravno da će biti puštena na slobodu ako budem ćutao. Onda kada se budu dokopali plena! Međutim, ja u to ne verujem. Vi ste toj bandi za petama, Šejn. Molio bih vas da mislite na moju kćer Meri. Dovedite mi je živu nazad i ja ću vam isplatiti nagradu od 10 hiljada dolara.

Šejn se jedva primetno osmehnu. Bila je to neverovatno visoka suma za koju bi pravi lovci na nagrade sigurno samog đavola povukli za rep.

– Učiniću sve što mogu ne tražeći nagradu mister Ferguson. Međutim ima jedan uslov.

– Sve što hoćete!

– Nemojte ni sa kim govoriti o tome. Znajte da 10.000 dolara može da namami mnoge pohlepnike. Ako Mercedes Paloma primeti da su joj za petama ljudi koji hoće da oslobode vašu kćerku Meri neće imati šansi da preživi. Shvatate li?

Ferguson se složio: – Ne mogu sebi dozvoliti, zbog Meri naravno, da upozorim vojsku.

– Oni će već bdeti nad tovarom, – kazao je Šejn, umirujući vlasnika kompanije. – Oni će se sigurno pripremiti na to da uvek sve ne teče glatko. Dakle, nikom ni reči! U ovom trenutku ne možete više učiniti za svoju kćer. Nećemo se više videti. U to baš ne verujem, ali nije isključeno da je Mercedes Paloma ostavila u Feniksu nekog razbojnika da motri na vas. Ako bi vas neko pitao o čemu smo razgovarali recite jednostavno da ste hteli da saznate

šta se to odigravalo u staroj šupi „Vels Fargo“ kompanije. Ni manje ni više. Radoznalost je za većinu sasvim razumljiva.

Šejn je mahnuo krupnom sedokosom čoveku u znak pozdrava. Video je da su se na licu ovog snažnog čoveka usekle duboke bore. Zatim se okrenuo, prešao na drugu stranu glavne ulice i najzad ušao u kuću u kojoj je stanovala Mara.

Lepotica je stajala na otvorenim vratima i čekala ga. Nije se još obukla a osmeh koji joj je krasio lice ovog puta je bio opušten. Podigla je obe ruke i prošla njima kroz slapove svoje duge puštene kose, crne kao greh. Njene čvrste grudi su se pri ovom pokretu podigle.

– Mislila sam da posle toga što si me upozorio da ne počinim glupost ne mogu dozvoliti da bez šešira odeš iz grada! – kazala je glasom koji je, već prema izboru, podsećao na med i mleko ili na viski i duvanski dim. Najbliže stvarnosti bi bilo na obe varijante. Povukla se nazad u svoje ljubavno gnezdo. Šejn je pratio u polumraku jer je navukla na prozore teške plišane zavese i tako uklonila tragove klopke u koju je nameravala da uvuče svog posetioca. To se dogodilo pre nešto više od pola sata. Šešir je ležao na srcolikoj postelji pored koje su se u posudi hladile dve boce.

Mara klonu na postelju. Polusklopljenim očima iz kojih se ipak mogao pročitati poziv.

– Srećna sam što si živ i što si kod mene zaboravio svoj „stetson“.

Šejn je potpeticom čizme zatvorio vrata bacivši pre toga kratak pogled na ulaz u kuću. Sada su doista bili sami. Prišao je postelji uveren da je posle svih uzbudljivih događaja tog dana zaslužio i malo uživanja i opuštanja.

II

Mercedes Paloma zaustavi svog vranca čim su izašli iz polja kaktusa. Na nekim mestima su ti zeleni bodljikavi divovi bili tako blizu jedan drugome da su se konji s mukom provlačili između njih.

Iza tog zelenog bodljikavog zida pukao je slobodan, čist prostor od nekih stotinak metara. Iza te čistine zaklonjena šibljem i trnovitim žbunjem nalazila se udoljica na čijim su se dvema stranama kao zaklon dizala dva brežuljka.

Kao i uvek, kneginja desperadosa jahala je na čelu bande koju su činila dvanaestorica smelih osoba. Među njima je bio i Džeriko Zarado, melez i plavokosa Meri Ferguson, oteta u Feniksu i bila talac.

Mercedes se na kratko okrete i odmeri Zarada podozrivim pogledom. Po njenoj oceni se taj prokleti melez suviše brinuo o mladoj plavuši. I njeni desperadosi su čekali na to da im plavuša zapadne kao plen. Trenutak za to još nije došao ali su ljudi znali šta će se dogoditi, pa ih je Mercedes mogla obuzdati. Momcima je bilo dovoljno saznanje da će dobiti ono što su želeli.

Inače, Mercedes Paloma je izgledala kao anđeo, ali je u stvari bila opasnija od otrovnice. Od kada je preuzela bandu svoga oca,

trojica njenih članova su umrli od njene ruke. Bili su to ljudi koji odjednom nisu više u njoj videli vođu, nego samo ženu. Istina, svako od njih je imao šansu i to realnu, da se brani. Dvojicu je sredila revolverom a jednog nožem.

Poslednji slučaj se dogodio nekoliko nedelja ranije. Od tada je Mercedes samoj sebi izgledala pastir veoma mirnog i poslušnog stada ovaca. Uspela je te divlje momke da okreće oko prsta. Gonila je svog vranca preko prašnjavog tla u pravcu udoljice između brežuljaka. Iako su bili blizu, udoljica se nije mogla još nazreti. Samo se čuo tihi žubor potoka. Blagi povetarac pirkao je kroz nisko šiblje, i lelujao riđu kosu lepe Mercedes samo delimično pokrivenu crnim „stetsonom".

Banda, melez Zarado i zarobljenica, nesrećna Meri Ferguson, jahali su za njom.

Iza prirodne barijere od niskog šiblja i bodljikavog žbunja kroz koje su prošli, brzo pred njima se ukazao raj na zemlji. Usred udoljice nalazilo se bezmalo okruglo jezerce koje je potok napajao vodom. Velike kamene gromade koje su se beskrajno davno obrušile u jezero u bistroj vodi su delovale kao mala prirodna ostrvca. Mercedes Paloma je poterala vranca sve do obale jezera. Kliznula je iz sedla a konj je odmah počeo da pije.

Džeriko Zarado je jahao sa plavom Meri Ferguson do kneginje. Nesrećna devojka je delovala iscrpljeno, pa su se tragovi napornog puta jasno ogledali na njenom licu. Zarado je bio visok, snažan čovek oštrih crta lica, markantnog nosa i punih usana. One bi se, kada je bio uzbuđen, pretvarale u uzanu crtu. Tip muškarca koji privlači žene kao sveća mušice. Međutim, to za Mercedes nije predstavljalo ništa.

Kneginja desperadosa ga je prezirala jer je po njenim shvatanjima bio izdajica. Umesto da se s oružjem u ruci obračuna i osveti svom šefu koji ga je otpustio jer je imao ljubavnu aferu s njegovom ženom, potražio je nju i njene desperadose i obavestio ih o vozu i njegovom tovaru. Tovaru koji su činili novac, zlato i oružje. Naravno, Mercedes je ovog meleza odmah primila u bandu ali mu nije dala neki visoki, vodeći položaj kakav je on očekivao. Sada joj se Zarado zadovoljno smešio. Tamo gde mu je nekada nož ostavio na licu veliki trag sada je bio beli ožiljak na tamnoj puti. Kneginja je podigla pogled do Meri Ferguson. Ta devojka je mogla imati 18 godina i delovala izmučeno i uplašeno. Njene svetloplave oči su bile vlažne. Očigledno je plakala. U Mercedes Paloma, međutim nije bilo ni trunke sažaljenja za mladu plavušu. Ona je kneginji desperadosa bila samo jemstvo da njen otac neće odati ništa o planiranom prepadu na voz. Sve dok taj sedokosi čovek bude imao i jednu jedinu iskru nade da će svoju kćer ponovo videti živu neće prosloviti ni reč.

Misleći na to Mercedes se smešila. Sedi čovek se nada uzalud. Plavuša nikada više neće videti Feniks.

Zarado je kliznuo iz sedla, na trenutak pogledao Meri, a onda je grubo povukao s konja. Devojka pade na kamenitu obalu. Ostala je nekoliko trenutaka da leži ošamućena padom.

Mercedes promrsi tiho kroz zube. – Momci te neće prihvatiti

ako vide da uništavaš ono što pripada njima – upozorila je riđokosa.

– Ne dajem ni pare na to da me ti prljavi, smrdljivi psi vole, ledi! – uzvratio je Zarado odsečnim glasom. – Ja hoću tačno ono što je dogovoreno. Hoću tebe i malu plavušu uz to. To je cena da te odvedem do voza i pokažem ti kako se lako možeš dočepati transporta.

Očima koje su sevale, gledala je Paloma Mercedes meleza pravo u oči. Visoki melez je izdržao taj pogled ne sluteći do koje mere je ova žena opasna i šta se krije sve iza te lepe fasade. Da je to mogao naslutiti znao bi već u tom trenutku da od plena i lepe Meri Ferguson nema ništa i da ih neće dobiti.

Izdajica je, istini za volju mogao biti koristan i upotrebljiv ali takvom čoveku niko nije bio obavezan ni na šta. Ukratko htela je da ga, čim joj više ne bude potreban, ostavi da umre kao izdajnik. Uostalom to je još bilo načelo Mercedesinog oca.

– Naravno da ćemo srediti voz – kazala je. – Konačno znamo gde ga možemo očekivati i kada dolazi.

Zarado pogleda oko sebe u krug, prešao je pogledom preko bandita koji su sedeli na zemlji.

– Sa ovim ljudima i nekoliko pušaka? – upitao je podrugljivo.

– To su hrabri ljudi! – tvrdila je Mercedes oštro.

– U vozu sede vojnici koji obezbeđuju tovar sa bar jednim „gatling“ topom, Mercedes.

– Čuli smo i mi za taj top koji se kreće ukrug, nismo baš tolike neznalice, Zarado.

Meri Ferguson se u tom trenutku uspravi i prkosno obrisa suze s lica. Posmatrala je kneginju desperadosa i meleza. Već u tom trenutku je spoznala da je svaki otpor besmislen. Razbojnici će se dočepati onoga što žele. Niko ih u tome neće sprečiti.

– Kopile! – dreknu mlada plavuša i pljunu u Zaradinom pravcu. – Svako od onih ljudi koji sede na zemlji draži su mi kao mogući ljubavnici nego prokleti izdajnik!

Zarado skoči prema Meri da bi je udario. Međutim i Meri je isto tako reagovala brzo. Na prvi pogled izgledala je kao pažena i zaštićena jedinica kći iz bogate, dobre kuće. Međutim, to nije odgovaralo pravom stanju stvari. Na protiv! Meri je znala za nasilje, krv i smrt. I ona je preživela sa svim ostalim teška vremena izgradnje pruge. Umela je, i te kako, da brani svoju kožu i da rukuje oružjem.

Zaradov udarac završio je u prazno. Kada je hteo da ga razgnevljen ponovi, Meri se jednostavno bacila u bistru, hladnu vodu jezera. Ronila je nekoliko metara, a onda na drugom mestu izašla na površinu. Otresala je svoju dugu plavu kosu i kročila nazad na obalu. Od Mercedes i Zarada delilo je najviše deset koraka. Ostali razbojnici koji su sve to posmatrali gledali su devojku pohlepno. Ispod mokre odeće ocrtavale su se njene divne obline. Što se tiče fizičke privlačnosti i ženstvenosti mogla je da se ponese i sa riđokosom kneginjom desperadosa. Bila je bar toliko poželjna.

– Naučiću ja tu plavu kurvu kako treba da se ponaša! – povika Džeriko Zavado. Hteo je ponovo da se ustremi na Meri ali ga za-

drža oštar glas Mercedes Paloma. Zastao je i pogledao crvenokosu predvodnicu razbojnika ne mogavši da shvati.

Nećeš valjda dozvoliti da ta kurva mene...

– Sklanjaj prste s nje i priđi ostalima!

Nekoliko trenutaka je izgledalo kao da će se Zarado mašiti revolvera. No u poslednjem trenutku je promenio odluku spoznavši da ne bi mogao da preživi potezanje oružja. Možda bi mogao da pogodi Mercedes, što je još bio veliki znak pitanja, ali bi ga ostali momci rastrgli mecima!

Zabacio je šešir na potiljak i obrisao vlažno čelo. – Nemoj zaboraviti, – upozorio je sikćući. – Ja sam ti potreban! Ne možeš taj voz jednostavno zaustaviti, a onda se sa svojim ljudima ustremiti na njega. Tvoji razbojnici ne znaju ništa o vozovima i konstrukciji mostova. Osim toga nemate ni dinamit. Čak i da ga imate niko ne zna kako ga treba koristiti!

Dvojica ljudi se izdvojila iz grupe razbojnika i odjednom se stvorila uz svoju kneginju. Jedan od njih, plećati Meksikanac grubih crta po imenu Huanito Balesto pogleda svoju kneginju upitno.

Jedva primetnim namigivanjem Mercedes mu je stavila do znanja da ima odrešene ruke.

Tek posle jedne sekunde pošto mu je tanak kožni remen ošinuo lice Džeriko Zarado je primetio bič u Balestovoj desnici.

Inače, Balesto je bio jedan od malobrojnih koji je služio Mercedesinog oca. Jedan od malobrojnih koji je tada uspeo da umakne i onih kojima je u početku padalo veoma teško da im vođa bude žena. Ipak u međuvremenu postao je njen najverniji podanik i zamenik u isto vreme. Značajnu ulogu u ovome svakako su odigrale i vrele noći koje je Balesto proveo sa Mercedes. Ona ga je učinila svojim prvim oficirom ako se tako može reći, i pri tome načinila izvanredan izbor. Ljudi su slušali Balesta poštujući ga i strahujući od njega u isto vreme.

Zarado pade na kolena. Obema rukama je dodirivao obraz a onda ih sklonio okrvavljene. S nevericom je posmatrao krv na rukama.

– Ti kopile!? – siktao je i potegao revolver, okrećući se na stranu.

U tom trenutku ga je razum napustio. Nije više video smrtnu opasnost, koju je nepromišljenost mogla da mu donese. Mislio je samo na to da ga je taj prokleti Meksikanac ošinuo bičem i da to ne sme ostaviti tako.

Melezova desnica je već ležala na drški revolvera čak ga je do pola izvukao iz futrole a onda je reagovala kneginja.

U poslednjem trenutku, bezmalo prekasno i skočila između Zarada i Balesta. Brzo kao strela ruka joj je poletela prema oružju. Pucala je još pre nego što je Zarado i mogao da nanišani. Metak prosto odbaci meleza u nazad. Oružje mu izlete iz ruke, a onda klonu na zemlju. U početku je samo osetio žestok udarac u rame, a sada kako su trenuci prolazili osvajao je bol i to žestok. Ječeći okrenuo se na stranu. Tamo gde mu je metak ušao u rame, košulja mu je bila iskidana i natopljena krvlju. Zabacio je glavu na poti-

ljak i piljio u Mercedes Palomu koja je nemarno vratila svoj revolver u futrolu i hladno mu uzvratila pogled.

– Smatraš se suviše značajnim, izdajico! – siktala je. – To neće biti prvi voz koji napadamo. Nekoliko vojnika čak i naoružani „gatlingom“ ne mogu nas zaustaviti.

Zarado se uspravi ječeći i pogleda oko sebe. Pogled mu se zaustavio na Meri Ferguson na koju je još uvek pretendovao. Video je njen omalovažavajući, podrugljiv izraz lica. Video je da se prišunjala kao mačka do visokog, plećatog Meksikanca i priljubila uz njega. Vrhovi njenih grudi koji su se jasno ocrtavali kroz mokru bluzu dodirivali su Balestova ramena.

– Hvala! – kazala je tiho. – Da sam ja muškarac...

– Odvedi je i drži je daleko od ljudi, Huanito! – naredi Mercedes Paloma, a zatim se obrati Džeriku Zaradu.

– Je li to hvala za to što sam ti odao kako se može brzo prigrabiti mnogo novca? – upitao je melez ječeći.

Kneginja desperadosa se nasmeja resko.

– Pa upravo si kazao da to moji ljudi neće uspeti da izvedu bez tvoje pomoći. Na čemu onda treba da zahvaljujem?

Huanito Balesto se upravo vratio. Smestio je Meri na jedno mesto na obali, znatno dalje od razbojnika.

– Pet milja odavde ima još rudnika iz kojih kopači grebu zlato – kazao je Balesto tiho. – Zajedno sa tvojim ocem sam često boravio u tom kraju.

Mercedes se nasmeja zadovoljno i poče da se umiljava.

– Sa dovoljno dinamita nije nam potrebno da se baš mnogo razumemo u mostove i u vozove. Koliko ti je ljudi potrebno Huanito? Nazvala ga je imenom da bi mu se ulagivala.

– Četvorica, ne više!

– Kad nameravaš da kreneš?

Balesto baci pogled prema nebu. – Za šest časova otprilike, – uzvratio je.

– Ima li još nečeg spornog? – raspitivala se Mercedes. Poznavala je Balesta prilično dugo. Kada bi tako imao razvučeno lice znala je da mu se nešto isprečilo, da ga uznemirava.

– Šejn, gringo s tim imenom! – kazao je Balesto. – Da je Alberto u Feniksu uspešno obavio posao morao nas je već odavno stići.

Šejn!

Mercedes Paloma, posle zadatka koji je dala svom čoveku nije više ni jednu misao utrošila na tog neprijatnog stranca. Smatrala je stvar likvidiranom. Najzad, taj zadatak je dobio Alberto, njen najbolji strelac iz zasede.

Balesto je bio u pravu. Da je sve proteklo dobro, morao ih je stići već odavno!

Ranjeni Zarado se kiselo smešio. Uspravio se u čučeći položaj.

– Možda vam je moja pomoć ipak potrebna, – kazao je. – Možda malobrojni kopači koji se još muvaju ovuda nemaju dovoljno dinamita. A možda će vam taj Šejn još preprečiti put. Što se tiče potrebnog dinamita, znam za jedan vojni depo koji nije naročito dobro čuvan.

Balesto ispruži desnu nogu i zamahnu njome. Melez je bio odbačen unazad na kamenje. Vičući okrenuo se na stranu da bi izbe-

gao sledeći udarac Balesta. Nepotrebno, jer ovaj nije više obraćao pažnju na ranjenika, nego se obrati Mercedes.

– Ako Alberto doista nije uspeo da izbaci tog gringa iz igre a nešto mi već ukazuje na takav ishod, taj će nam Šejn opet biti za petama. Možda je on maršal, a možda i lovac na nagrade, bednik! Mi ćemo mu ovde postaviti zamku. Ovog puta nam neće umaći.

Mercedes je svog prvog čoveka gledala upitno.

– Čim budem krenuo na put ostavićemo izdajicu i devojku kao mamce – objašnjavao je Balesto razmišljajući na glas. – Tu će ostati još dva naša čoveka. Postaviće se tako da im Šejn bude izložen unakrsnoj vatri. Naravno ako se uopšte pojavi ovde. To je moj predlog Mercedes. Odluka je na tebi!

Kneginja desperadosa se opet priljubila uz visokog Meksikanca umiljavajući se.

– Odlično! – uzvratila je. – Ti ćeš se sa nekolicinom ljudi pobrinuti da nam obezbediš dinamit. Mi ćemo ovde postaviti gringu zamku, a ja ću sa ostalima jahati dalje. Ti si od mog oca naučio mnogo, Huanito. Možda i ja mogu nešto da naučim od tebe. Daj ljudima potrebna uputstva.

Kratkim pokretom ruke pokazala je na drugu obalu. – Kada budeš sve sredio, možeš poći za mnom. Imamo još dovoljno vremena za nas!

Zarado je pokušao da se uspravi, no zbog slabosti je brzo klonuo nazad. Pogled mu se zaustavio na teškoj rani na ramenu. Video je kako krv izlazi i natapa košulju. Krvarenje neće prestati samo od sebe, a bio je siguran da razbojnici neće obraćati pažnju na njega.

Nije mu promaklo ni da je Mercedes skinula opasač i skinula bluzu. Ispod nje nije imala ništa. Zarado pogleda u pravcu ostalih razbojnika kojima je Balesto upravo objašnjavao nešto. Niko od njih nije Mercedes gledao s požudom. Za njih je bilo potpuno prirodno da se njihova kneginja svlači pred njima. Ona je mirno skidala sa sebe i ostatak odeće. Melez nije mogao a da ne proklinje samog sebe. Tu lepu, poželjnu ženu je mogao imati da se nije ponašao tako glupo.

Prezriv osmeh kneginje desperadosa pogodi ga kao drugi udarac biča. Trgao se i za trenutak zaboravio bolove koji su ga mučili.

– On će vas ščepati! – procedio je kroz zube. – Sve će vas likvidirati!

Mercedes Paloma se okrete prema njemu pokazujući mu dva reda svojih blistavih belih zuba. Možda – uzvratila je tiho. – Jednom svakog od nas mora snaći takva sudbina. No ti ćeš sasvim sigurno pre nas stići u pakao. Sačuvaj mi jedno toplo mesto kraj vatre u čistilištu.

Rekavši to bacila se u bistru, hladnu vodu jezera i zaplivala ne osvrćući se više. Uskoro će joj se pridužiti i Balesto. Zaslužio je da bude nagrađen a i Mercedes je čeznula za snažnim muškim zagrljajem. Na pola puta do druge obale ponovo je počela da misli na čoveka koji je već neko vreme jahao po njenom tragu, bio joj za petama.

Mercedes se zagnjuri na kratko a onda ispliva na površinu.

Na neki način uzbuđivala je pomisao da se Šejna dočepa živog da mu dozvoli da još jednom oseti sve radosti života, a onda ga lično, svojom rukom pošalje u pakao.

Šejn!

Prokletstvo, htela je da ga ima i dobiće ga! Na drugoj obali je isplivala iz vode i pogledala nazad.

Balesto je izabrao dvojicu ljudi koji će ovde sa Zaradom i Meri Ferguson čekati Šejna.

Dvojice bandita je dokopala Meri Ferguson i grubo je odvučena u šiblje, dovoljno gusto da se kroz njega nije moglo videti. Bilo je to veoma bodljikavo šiblje. Do Mercedes su dopirali sasvim slabi krici nesrećne devojke koja se otimala. To je se nije doticalo. Legla je na toplo kamenje i posmatrala kako dva čoveka vezuju meleza. Nešto kasnije je Balesto kompletno odeven skočio u vodu i doplivao do Mercedes.

Kneginja desperadosa se ponovo za trenutak vratila u mislima Šejnu. Onda je zatvorila oči i nestrpljivo očekivala svog prvog čoveka. Sve je više bivala svesna činjenice da pogodnijeg čoveka za svog zamenika nije mogla odabrati.

III

Šejn se orijentisao prema svetlosti zvezda koja se nazirala između stena. Negde ispred njega nalazio se logor kopača na udaljenosti od dve milje.

To je, zapravo, bilo pribežište ljudi bez nade koji su uvek i svuda u životu bili nasukani i upravo su ovde očekivali veliku sreću, upravo tamo gde su drugi pre njih uzalud tragali za žutim metalom. Ako su, međutim, drugi tražili, a nisu našli ništa, to još iz daleka ne znači da tu nema zlata. Možda je velika žila o kojoj su svi kopači sanjali bila dublje u brdu a prethodnici nisu bili dovoljno strpljivi i uporni.

Dorat je išao mirno kroz kamenu pustinju. Samo je tu i tamo Šejn morao da usmerava životinju lakim povlačenjem uzda. Nepogrešivo, vođen instinktom, tražio je najbolji put.

Šejn je gledao ispred sebe. Na kamenitom tlu nije mogao da otkrije tragove Mercedes Palome ni njenih desperadosa. Možda je u međuvremenu prošlo mnogo, a možda je banda krenula drugim putem. Nije mogao a da ne misli na Meri Ferguson, koju su razbojnici odveli sa sobom kao taoca. Mlada kćerka vlasnika železničke kompanije „Vestern“ nije imala nikakvih šansi, bio je uveren, da se živa vrati u grad ukoliko se ne dogodi čudo.

Ferguson se nadao da će Šejn učiniti to čudo, a i sam Šejn se nadao tome. Morao je, pre svega, da ponovo otkrije tragove desperadosa koji su navodno krenuli u dolinu Mrtvog anđela. Ukoliko hoće da spase Meri mora je naći veoma brzo, što pre.

I dva savezna maršala su, pričalo se, bili u potrazi za tom bandom desperadosa ali od kada je Šejn krenuo po nalogu Sedme bri-

gade još nije sreo ni jednog maršala. To znači da su čuvari zakona na pogrešnom mestu tražili kneginju bandita i njene ljude.

Svetlost između stena je sada bila mnogo bliža. Sada je put vodio uzbrdicom, veoma strmo i vijugajući između stena vodio do kamene zaravni kroz uzani klanac.

Kraj klanca se nije mogao videti, a svetlosti koliba je Šejn u međuvremenu izgubio iz vida. No bio je siguran da će se opet pojaviti pred njim čim bude izašao iz klanca.

Topot kopita se u ovoj tišini mogao čuti veoma daleko. Kopači u ovom trenutku već sigurno znaju da će imati posetu. Možda su ga već odavno otkrili i motre na njega. Podozrenje prema strancima je bilo veliko. Kopači zlata su strahovali da se može pojaviti neko da im otme ono malo zlata koje su do sada uspeli da iščeprkaju iz stena.

Šejn je usporio konja. Držao je uzde na kratko i položio desnicu na vrh sedla. Ako motre na njega po tome bi mogli zaključiti da dolazi sa miroljubivim namerama.

Nervi su mu bili krajnje napeti. Dorat je nemirno okretao glavu levo desno tako da su uzde i oglavak škripali. Mogao se potpuno osloniti na instinkt svog konja. Nemir ove životinje ukazivao je jasno na to da se neko nalazi u blizini. Po senkama je mogao da utvrdi da se nalazi pred poslednjim zavojem klanca i da se iza njega nalazi mala dolina u kojoj su boravili kopači.

Usporio je doratov hod još više i žmirkajući osmatrao stene koje su okružavale završetak klanca. Nije video ništa.

– Hej, stranče!

Glas je odjeknuo iza njega. Čovek se negde između stena prikrio a Šejn projahao pored njega.

– Mi ovde ne volimo posete, čoveče! Bilo bi zdravije za tebe kada bi lagano podigao ruke i stavio ih na potiljak. Razumeš li?

Šta bi ovde uopšte moglo da se ne razume? Učinio je tačno ono što je još uvek nevidljivi čovek zahtevao.

– Sada mi reci tačno šta tražiš ovde. Ako mi se to ne dopadne imaćeš vremena koliko za poslednju molitvu.

Bio je to pozdrav kakav je Šejn i mogao očekivati.

– Na tragu sam nekim pasjim sinovima i potrebna mi je pomoć! – objasnio je Šejn tiho i sve vreme umirivao svog dorata.

Kopač koji se nalazio negde iza njega promrsi nezadovoljno:

– Imaju li ti pasji sinovi možda i neko ime? – upitao je.

– Mercedes Paloma i njeni desperadosi.

Nekoliko trenutaka je iza čoveka iz Sedme brigade vladala tišina. Zatim su se čuli koraci. Momak je napustio skrovište između stena i prilazio mu s leđa.

– Imaš li zvezdu, stranče?

Šejn odmahnu glavom.

– Onda si znači lovac na nagrade!

Šejn ponovo odmahnu glavom. – Tražim tu bandu jer na savesti ima moje prijatelje – kazao je. – Osim toga su iz Feniksa oteli jednu devojku i vode je kao taoca.

Ponovo je čuo nezadovoljno mrmljanje iza sebe a onda prodoran zvižduk na koji se neko odmah odazvao na isti način.

– Jaši polako napred ali pazi da ti ruke ne zalutaju u blizinu oružja. Neko će te odvesti kod Maria Paskvala.

– Da li je to čovek koji kod vas vodi komandu?

– U to budi siguran, stranče –, kazao je momak iza Šejna koji mu još do sada nije video lice: Momak se smejao grohotom. – A ti ćeš ga prepoznati na prvi pogled!

Šejn je lagano jahao dalje. Izlazeći iz klanca video je jahača koji mu je išao u susret. Visok, mlad momak upadljivo bledog lica.

– Možda ćeš imati sreće da Paskvale ima danas dobar dan, – kazao je bledi momak pošto je upadljivo i uporno odmerio Šejna.

– Kada to Paskvale ima svoj dobar dan?

– Onda kada je pio dovoljno!

Dugonja je jahao iza čoveka iz Sedme brigade. Nalazili su se tačno u dolini kakvom je Šejn još u klancu zamišljao. Tu se nalazilo nekoliko poluoronulih koliba u kojima su stanovali kopači a preuzete su najverovatnije od prethodnika koje nije pratila sreća u potrazi za zlatom. Za prečku je bilo vezano nekoliko konja koji su stajali oborene glave.

– Koliba u sredini –, rekao je bledi momak koji je sada jahao uz Šejna.

Samo što je momak to izgovorio a vrata koja su nahereno visila na šarkama poleteše i s treskom udariše o bočni zid.

Čovek koji je izašao napolje bio je džinovskog stasa. Imao je snažnu, uglastu glavu a bujna riđa brada mu je pokrivala bezmalo celo lice. Bio je to Mario Paskvale, vođa tragača za srećom.

– Ko je to? – urlao je Paskvale. Krenuo je napred lako se zanoseći. Za Šejna je to bio dobar znak. Očigledno se riđobradi dovoljno nalio pa je mogao biti i ljubazan.

– Neko ko je zalutao i sada traži toplo gnezdo! – kazao je bledunjavi momak s poštovanjem.

Šejn kliznu iz sedla. Lagano je prilazio riđobradom. Dva čoveka su se neko vreme odmeravala pogledima u kojima je gotovo istovremeno sevnula varnica.

– Pre četiri godine u Ostinu u Teksasu si se još zvao Džoni Mekentajr –, kazao je čovek iz Sedme brigade i nasmejao se.

Možda je to bilo pre četiri godine a možda i ranije. Ali onda kada je Šejn sreo ovog gorostasa prvi put, brada mu još nije bila tako gusta ni kosa tako dugačka. Osim toga, nosio je na grudima zvezdu pomoćnika šerifa.

– Zašto se sada zoveš Mario Paskvale?

Riđobradi priđe još bliže. Isturio je glavu napred i zapahnuo svojim dahom punim viskija čoveka iz Sedme brigade.

– Uz posao, mesto i život čovek ponekad menja i ime –, odgovorio je Mario Paskvale. – Da li se ti možda još uvek zoveš Šejn, pasji sine?

Dobio je potvrdan odgovor.

– A tvoj posao i tvoj život takođe nisi još promenio, zar ne? Još uvek neumorni lovac?

– U pravu si. Još uvek sam to –, potvrdio je Šejn. Bio je zadovoljan što je ovde naišao na čoveka sa kojim je već jednom u životu ukrstio puteve i to u dobrom smislu te reči.

Paskvale se smejao glasno. – Nisi valjda u poteri za mnom, Šejn?

– Da nisi proteklih godina možda počinio neko razbojništvo?

Paskvale sleže ramenima. – Nemam pojma. Ločem previše a alkohol izjeda moje moždane ćelije. Možda bi ti mogao da mi to kažeš. Uostalom ti dolaziš ovamo!

– Nemam ni ja pojma! – uzvrati Šejn. – Ja tragam za Mercedes Paloma i njenim desperadosima.

– Zar ovde u ovom vašljivom logoru, bogu iza leđa gde živi nekoliko zabludelih duša? – pitao je Mario Paskvale iznenađeno.

– Svakako ne tu u logoru! – odmahivao je Šejn glavom. – Ali je možda neko od tvojih ljudi nešto video ili čuo što bi mi moglo pomoći.

– Možda, nije isključeno – riđobradi je zamišljeno odmahivao glavom. – Sutra ću pitati ljude. Ulazi konačno u kolibu, ti pasji sine!

Paskvale se obrati bledolikom kopaču: – A ti se vrati nazad na svoje mesto. Ovde ima previše šljama koji se muva. Mogao bi neko doći na pomisao da nam otme nešto što smo sopstvenim rukama izgrebali iz kamena.

Kopač istog časa okrete konja i izgubi se u mraku.

Šejn je sledio čoveka kojeg je u Ostinu upoznao kao pomoćnika šerifa. U kolibi se nalazio jedan krevet, jedan sto, dve stolice i stari orman bez vrata. Paskvale zastade usred zapuštene prostorije. Neko vreme je posmatrao Šejna ispitivački.

– Možda misliš da nisam baš daleko dogurao? – kazao je muklo.

– Ne vidim zbog čega bi se neko morao stideti – uzvratio je čovek iz Sedme brigade. – Nije toliko značajno dokle je neko u životu dogurao, nego mnogo više o tome da li je zadovoljan svojim životom, zar ne?

– To je vraški tačno. – Riđobradi je klimao glavom pokazujući da se slaže s mišljenjem. – Radi se i o tome da se ne odustaje, da se nada ne napušta, Šejn. Iz ovih prokletih planina po kojima su već mnogi pre nas kopali iscedićemo baš mi više zlata nego što jedan čovek može tokom celog života da potroši.

Šejn sede na stolicu i uze flašu viskija koja je stajala na grubo istesanom stolu. Otpio je gutljaj iz nje, jer nigde nije bilo čaše.

– Jeste li šta otkrili?

Paskvale potvrdi: – Ima nas još dvanaestorica. Radili smo ovde više od dve godine. U početku je bilo mnogo ljudi ali ih je tokom vremena bivalo sve manje jer nisu mogli da podnesu ovaj bedni život ovde. Sada smo otkrili žilu. Izvući ćemo to zlato iz ove proklete planine a onda konačno, svako na svoj način, postaviti svet naglavačke! U to budi uveren.

– To ćete sigurno uraditi! – složio se čovek iz Sedme brigade i otpi još jedan gutljaj viskija.

– Da možda ne sumnjaš u to?

– Ne kada ti to tvrdiš, Paskvale!

– Zbog čega onda, proklet bio, gledaš tako sumnjičavo i zamišljeno?

– Rekao sam ti da gonim Mercedes i njene desperadose!

– Da rekao si to, Šejn. I neka sam proklet, krajnje je vreme da taj ženski izrod stigne na vešala. Stari Paloma, njen otac predvodio je zločinačku regimentu a njegova kći je proizvod pakla, pravi izrod. Ja sam tu ženu video dva puta. Ona, istina, izgleda kao anđeo, ali nema srca u grudima. U najboljem slučaju se tamo nalazi kamen. Treba li mi ovde da imamo neka posla sa tom crvenom vešticom, Šejn?

– To bi moglo biti vraški tačno, Paskvale!

Riđobradi se maši flaše i otpi bučno dobar deo tekućine, a zatim s treskom spusti flašu na sto.

– To ne volim da čujem, čoveče! Vraški dobro znaš da se ja sa takvim šljamom ne bih upuštao ni u šta!

Šejn se naže preko stola i spusti Paskvalu ruku na rame.

– Ja to znam, Mario. No možda desperadosi hoće da se pozabave vama.

Riđobradi poskoči sa stolice. – Zbog čega bi oni to hteli? Niko nema pojma da smo nešto iščačkali u brdima, da smo naišli na debelu žilu. Jedini si koji ne pripada ovoj družini očajnika a saznao je za naše otkriće. Zbog čega bi desperadosi, prokleti bili, hteli da se pozabave baš nama?

– Oni nameravaju da napadnu voz, Paskvale. To je sigurno. Možda pretpostavljaju da kod vas ima nečega što im je potrebno i to će potražiti. Hitno im je, verovatno!

– Ne razumem ni reč, a nisam toliko pijan. Šta bi to moglo biti?

– Dinamit! – uzvrati čovek iz Sedme brigade tiho. – Radi se o vozu koji ima skupocen tovar namenjen vojsci. Prevozi zlato, novac i oružje. Taj voz je najverovatnije pod jakom vojnom pratnjom, dobro čuvan, pa ga ne mogu tek tako napasti...

Paskvale odmahnu rukom. Ponovo se mašio flaše. Ovoga puta je iskapio sve.

– Prokletstvo! – zarežao je. – Onda u Ostinu si mi pomogao, Šejn. Da tebe nije bilo možda ne bih više bio živ. A sada se ponovo pojavljuješ ovde kao moj anđeo zaštitnik. Neka sam proklet ali ni u snu ne bih pomislio da će nekome naš dinamit biti interesantan.

– Ja i ne tvrdim da je to tako, ali bi bilo moguće. Krenuli su prema dolini Mrtvog anđela. Gde bi na tom putu mogli da se dočepaju dinamita ako ga nemaju kod sebe?

– Ima nekoliko spoljnih depoa, mislim vojnih –, promrmlja Paskvale zamišljeno. – Ali ti si u pravu Šejn! Depoi su dobro čuvani. Tamo bi ona veštica Mercedes imala posla sa obučenim vojnicima koji svi do jednog odlično barataju oružjem. Banditi su kukavice i izbegavaju svaki rizik. Ukoliko nemaju dinamita a potreban im je, pokušaće da ga se dočepaju na najjednostavniji i najmanje opasan način. Koliko su ti desperadosi ispred tebe?

– Jedan, najviše dva dana. U stvari, trebalo je da prođu već odavno kroz ovaj kraj ali nekako ne verujem u to. Ostavili su u Feniksu jednog svog čoveka koji je trebalo mene da ustreli iz zasede a onda im se kasnije pridruži. To znači da će ga oni negde sačekati i prema tome se možda još uvek nalaze u ovom kraju. Koliko dinamita imate?

Mario Paskvale se isceri. – Dovoljno da sve okolne planine pretvorimo u zaravni, Šejn. Sve koje okružuju ovu dolinu.

– Šta je sa tvojim ljudima? Kako tu stoje stvari?

– Oni su u redu. Neće dozvoliti da im se bilo šta otme, pre će umreti. Ali se baš ne razumeju u oružje, nisu vešti u rukovanju njime. Na to si mislio, zar ne?

Čovek iz Sedme brigade potvrdno klimnu glavom. Pogledao je napolje jer je Mario ostavio vrata otvorena. Mlečna svetlost mesečine prevukla je vrhove planina hladnim odbleskom.

Paskvale je sledio Šejnov pogled. Kao da mu je čitao misli klimnu je glavom i kazao: – U pravu si. Ukoliko budu dolazili, to će učiniti kasnije, sačekaće da se mesec podigne visoko iznad planina. Oni ovaj kraj sigurno ne poznaju pa im je potrebna svetlost da se orijentišu.

– Gde je taj eksploziv?

– Sediš na njemu, hombre. U stvari, ispod ove kolibe je podrum i u njemu je blizu 100 kilograma dinamita. Ako bi došlo do eksplozije i sve poletelo u vazduh dok ti ovde mirno ispijaš viski, onda bi se probudio sa flašom u ruci u sred pakla. Nikada niko ne bi pronašao bilo šta što podseća na tebe. Veoma privlačan način da se okonča život, zar ne?

Šejn odmahnu glavom. – Smatram da bi trebalo da uputiš svoje ljude i da ih postaviš tako da im se dogodi najmanje nevolja što je uopšte moguće.

Paskvale je češao zamršenu bradu. – Ova prokleta dolina se ne može baš tako lako obezbediti. Pristup je moguć i preko planina a i kroz tri okolna kanjona. Nemam dovoljno ljudi da bih mogao da obezbedim sve te strategijski važne tačke.

– U tom slučaju se moraju postaviti na stražu u kolibe i između njih –, kazao je čovek iz Sedme brigade posle kraćeg razmišljanja. – Nekoliko njih bi trebalo da se sakrije i između stena.

Paskvale ga je gledao iznenađeno.

– Ti misliš da bi ih trebalo pustiti ovamo u naselje i tako ostaviti utisak da ni o čemu nemamo pojma?

– Pada li tebi nešto drugo, bolje na pamet?

– Možda bi mi i palo kada budem ispio još jednu flašu viskija – uzvrati Paskvale. Ali tada bi moglo već biti prekasno. Izađi i ti napolje da te ljudi upoznaju da kasnije u žustrini ili u strahu ne pucaju na pogrešnog čoveka.

IV

Huanito Balesto je taj kraj doista izvanredno dobro poznavao. Znao je i sve prilaze naselju kopača zlata u maloj dolini. Odlučio se, međutim, za najsigurniji put preko planine. Zbog toga će naravno putovati nekoliko sati duže ali vreme nije igralo nikakvu ulogu. Jedino je bilo važno iznenaditi kopače i oduzeti im dinamit. Kada je stigao do grebena kojim se moglo spustiti u dolinu, mogao je i da osmotri situaciju, da vidi naselje. Delovalo je mirno i kao napušteno pri bledoj svetlosti mesečine. Kolibe su se nazirale samo kao tamne senke.

Prvi čovek kneginje desperadosa je čekao. Krupni Meksikanac je sedeo nepomično na svom sivcu. Budnim okom je motrio na dolinu. Tamo se ništa nije kretalo.

– Pošten posao umara – kazao je Balesto cereći se čoveku sa svoje leve strane. – Momci spavaju čvrsto. Pošli su rano na počinak da bi sutradan imali dovoljno snage da nastave svoj jalovi, beznadežni posao. No pošto mi budemo posetili naselje neće biti sutra ni jednog koji će raditi. Lakše je nego što sam i pomišljao. Podelićemo se, dvojica levo, a dvojica desno. Ja ću direktno sići u dolinu, pravim putem. Ako su postavili stražu, videće me. No ja u to ne verujem. Vi stižete iza mene.

Desperadosi su samo klimnuli glavama bez primedbi. Na Balestov znak su se podelili i krenuli.

Meksikanac je sačekao da mu momci nestanu s vidika a onda je blago poterao svog sivca napred. Put je vodio nizbrdo i bio veoma strm. Povremeno su stene zaklanjale mesečinu na putu kojim je jahao. Tada je bilo mračno kao u kotlu. No konj je nepogrešivo nalazio put. Pola sata kasnije je Balesto već bio na domak doline u kojoj je bilo naselje. Zaustavio je konja i pogledao pažljivo oko sebe. Posmatrao je kolibe. Nigde nije bilo svetla. Nad dolinom je vladala miroljubiva tišina.

Iako je bilo hladno, Balesto se znojio. Sve je ovo po njemu bilo suviše mirno. Jedna jedina senka između koliba bi ga na čudan način umirila i odagnala neko osećanje da se kreće po groblju. Senke, međutim, nije bilo. Oklevao je još nekoliko trenutaka a onda nastavio put. Jahao je lagano prema kolibi koja se nalazila na sredini. Bez obzira na oronulost, delovala je znatno bolje od ostalih. Na dvadesetak metara je zaustavio konja kratko povukavši uzde. Uspravio se u sedlu. Otkočena „vinčesterka“ ležala je repetirana uz bedro. Stegao je oružje ne mogavši da odagna osećanje da je počinio grešku.

Istina, ništa nije ukazivalo na to da mu preti opasnost ali ga to neprijatno osećanje nije napuštalo. Bez obzira na to nije se mogao više povući. Bilo bi suviše upadljivo jer je računao s tim da su videli njegov dolazak. U tom slučaju, da se povuče, kopači bi sigurno pucali za njim i najverovatnije ga pogodili. Ako bi lagano jahao napred mogao bi, ako ništa drugo da kaže da je skrenuo sa puta.

Na trenutak je bacio pogled u nazad preko desnog ramena. Od njegovih ljudi još nije bilo ni traga.

– Hombre!

Glas je dolazio s desne strane, iz pravca u kojem se nalazila najbliža koliba. Oprezno se okrenuo u tom pravcu. Stavio je kažiprst desne ruke na okidač „vinčesterke”. Lagano, neupadljivo je podigao cev. Nervi su mu bili napeti do pucanja.

– Hej, hombre!

Balesto pokuša da žmirkajući otkrije čoveka koji ga je oslovio. Piljio je u pravcu iz kojeg je dopirao glas. Posle nekoliko trenutaka otkrio je senku visokog čoveka koji se odvojio od zida kolibe i stupio jedan korak napred.

Meksikanac pucnu jezikom i sivac odmah lagano pođe na-

pred, nekoliko koraka prema senci, a onda posle ponovo zateže uzde i zaustavi životinju.

Sada je rastojanje do čoveka u senci iznosilo nekih desetak metara.

– Ja vas neću uznemiravati –, kazao je Balesto. – Ako je bila greška doći u ovo naselje onda mi reci. U tom slučaju bih odmah otišao odavde.

Senka koja se odvojila od kolibe bila je Šejnova. Čovek iz Sedme brigade se nasmejao, jer je Meksikanac bio vraški loš glumac. On je već podigao cev „vinčesterke" u njegovom pravcu i najverovatnije već drži kažiprst na obaraču, a govori da je ovamo došao slučajno i sa miroljubivim namerama.

– Uopšte ne smetaš, hombre – kazao je Šejn. Na tom odstojanju i pri oskudnoj svetlosti nije mogao videti mnogo. Samo toliko da je Meksikanac visok i temeljan čovek i da ima široko lice. – Zašto bi morao odmah otići kada si već potegao na tako dug i težak put ovamo?

Čovek iz Sedme brigade pođe još dva koraka napred. Njegov pogled je odlutao mimo Meksikanca prema stenovitim obroncima koji su okruživali ovu dolinu. Bio je uveren da ovaj noćni posetilac nije došao sam. Međutim nikoga nije primetio.

Balesto se naže napred u sedlu a onda pođe dva koraka napred blago potežući uzde. Istovremeno je podigao pušku tako da je ciljao direktno na Šejna.

– Zbog čega bi trebalo da odeš pre nego što uzmeš ono zbog čega si i došao ovamo? – pitao je Meksikanca. – Mercedes će biti veoma ljuta ako se vratiš praznih ruku. – Šejnu nije promaklo da se Meksikanac naglo uspravio u sedlu. – Imaš li pojma koliko je u ovom trenutku oružja upereno u tebe? – pitao ga je dalje. – Ako učiniš nagli pokret možeš se nadati i brzoj smrti!

Čovek iz Sedme brigade je morao da primeni taktiku odugovlačenja. Sve dok ona, a i ostali ne budu znali gde se nalazi ostali deo bande, sa koje strane će biti napadnuti i naravno o koliko se desperadosa radi, ne sme sebi dozvoliti ni jedan preuranjeni potez. Pre nego što dođe do borbe Paskvalovi ljudi moraju imati lako raspoznatljive, sigurne mete da bi mogli uspešno pucati.

Istini za volju kopači su bili loši strelci nisu baš vešto rukovali oružjem, ali su s druge strane bili spremni da ovu dolinu i svoja nalazišta brane životima. Niko od njih neće pobeći niti se sakriti.

Balesto je samo glasno promrmljao. On je lovca koji mu je odavno bio na tragu video samo dva puta do sada i to iz velike daljine. Sada je ipak bio bezmalo siguran da čovek koji stoji pred njim nosi ima Šejn! Meksikanac se znojio. Nikada do sada se nije osećao tako neprijatno. Učinio je jednu veliku, neoprostivu grešku. Poptuno je zaboravio na čoveka koji ih već odavno sledi, a što je još gore zaboravio je da taj čovek ume i te kako da koristi svoj razum.

– Ja doista ne znam o čemu ti to govoriš? – kazao je otegnuto.

U istom deliću sekunde je Meksikanac učinio dve stvari: povukao je obarač na „vinčesterki" i prevrnuo se na desnu stranu iz sedla tako da mu je sivac sada služio kao prirodni zaklon prema Šejnu.

Istina, čovek iz Sedme brigade je računao sa prvom reakcijom. Napad nije došao iznenada. Već po načinu na koji se obratio mogao je da pretpostavi šta će se dogoditi. Zbog toga još dok je Balesto govorio Šejn se bacio na tle. Revolver mu kao izbačen oprugom polete uvis. Međutim, pošto se Meksikanac zaklonio konjskim telom Šejn nije više imao metu. Balestov metak ga je promašio i to za više od jednog metra. Negde iza njega udario je u stenu i odbio se o nju.

Sivac se prope na zadnje noge i poskoči u stranu. Sada je vidik ponovo bio slobodan ali Meksikanac nije bio na meti, nestao je. Šejn se otkotrlja iza jedne kamene gromade udaljene jedva 50 metara od mesta na kome su trenutak ranije bili. Odatle je blesnula vatra iz puščane cevi. Eksplozija se vraćala kao eho odbijajući se o kamen.

Iz kolibe koja se nalazila u sredini izleteo je Mario Paskvale. Išao je pognut, ali je zbog svog krupnog tela bio i velika meta. Držao je „vinčesterku" na gotovs i uprkos svoje težine, kretao se prilično lako i gipko.

Sa mesta sa kojeg je Meksikanac nestao kao da ga je zemlja progutala, blesnu puščana cev kroz noć. Ovoga puta Meksikanac nije ciljao na čoveka iz Sedme brigade. Verovatno je izabrao lakšu i vidljiviju metu, gorostasa koji je izašao iz središne kolibe.

Mario Paskvale je zastao kao pogođen nevidljivom pesnicom. Ukopao se u mestu, a onda samo trenutak kasnije pao na stranu. Više se nije mogao videti jer se stopio sa tamnom podlogom tla.

Iza Šejna odjeknuše povici pogođenih. Ispred njega se oglasio Meksikanac muklim smehom. Bio se do te mere priljubio uz tle da ga Šejn nije mogao primetiti ni posle pucanja na Paskvala. Morao je sada da se okrene iza zaklona što je bilo veoma opasno ali i neizbežno. Dva jahača grabila su napred između stena. Nagnuti do same konjske grive jurili su prema kolibama. Između njih je sevnula puščana paljba ali ni jedan od kopača koji je tamo bio u zaklonu nije pogodio razbojnike. Oni su očigledno mnogo veštije rukovali pijucima i lopatama nego oružjem.

Razbojnici su odgovorili vatrom. Između koliba je umirao jedan od kopača. To se moglo nedvosmisleno zaključiti po njegovim prodornim kricima koji su naglo, odjednom utihnuli.

Šejn steže zube. Ako banditima uspe da se približe kolibama i da se tamo uglave, šanse kopača bivaju sve manje. Moraju po svaku cenu da odbiju prvi napad! Čovek iz Sedme brigade je prešao u čučeći položaj i pucao iz revolvera. Tri puta je povukao obarač. Uspeo je da obojicu jahača izbaci iz sedla, ali je samo jedan bio smrtno pogođen. Drugog je video kako četvoronoške ide desno i nestaje među stenama. Posle pucnja je Šejn ponovo legao na zemlju. Čekao je da se Meksikanac pokrene i tako oda svoje stanište. Međutim, nije se dogodilo ništa. Ili je taj momak imao nerve od čelika, ili se povukao dalje nazad da izbegne metke. Ni Paskvale, koji je bio pogođen, nije se pokrenuo.

Ležeći priljubljen uz tle Šejn je napunio revolver. Držao ga je u desnoj ruci a u levoj „vinčesterku" takođe na gotovs. Bilo bi lu-

dost napuštati zaklon sada kada se nalazio između dvojice protivnika, tako reći pod unakrsnom vatrom. Na jednoj strani je bio krupni Meksikanac koji kao da je propao u zemlju, a na drugoj čovek kojeg je izbacio iz sedla. Mogli bi ga videti i pucati na njega. No, bez obzira što je to bila čista ludost, nije bilo drugog puta. Ponovo se premestio u čučeći položaj i pogledom istraživao teren između koliba. Uzalud!

Da bi otkrio gde se nalazi visoki Meksikanac morao je da se pokaže i izloži se pucnjima. Možda, uostalom, Paskvale i nije tako teško pogođen kako mu se u prvom trenutku učinilo. Možda je pogođen i neko od kopača koji se nalazio između koliba?

Šanse da će uspeti da stigne do ranjenika bile su vraški male!

Čovek iz Sedme brigade iskoči iza zaklona. Trčao je tri koraka u pravcu u kojem je smatrao da je Meksikanac iščezao. Usijano olovo bandita kojeg je izbacio iz sedla ga je sledilo, ali ga nije pogodilo. Momak nije pucao naročito dobro niti je dobro umeo da nišani. Šejnova sreća! Neko ko je dobar strelac ne bi ga s tog rastojanja mogao promašiti. Tada je ugledao Meksikanca koji je sve vreme bio pritajen kao mrtav. Uspravio se ispred njega, ustajući iz jednog udubljenja u tlu. Podigao je cev „vinčesterke“ i pucao u trenutku kada se Šejn ogromnim skokom bacio napred.

Balesto je, istina, računao s takvom reakcijom ali je cev „vinčesterke“ podigao za nekoliko presudnih milimetara suviše visoko.

U trenutku kada je padao na zemlju Šejn oseti vrelinu olova uz leđa. Odmah je promenio položaj, i to u magnovenju. Čuo je Meksikančevu glasnu psovku kada je ovaj shvatio da nije pogodio protivnika. Video je takođe da se sada riđobradi div pokrenuo. U desnoj ruci je Paskvale držao nešto. Trenutak kasnije kroz vazduh prolete šipka dinamita. Fitilj koji je goreo i šištao ličio je na zvezdu repaticu. Na repaticu koja ubija!

Eksploziv je leteo preko Šejna dalje vijugajući i vrludajući da bi se na kraju gotovo okomito obrušio dole, tačno iza stene iza koje je potražio zaklon razbojnik kojeg je Šejn izbacio iz sedla.

Čovek iz Sedme brigade se formalno prilepio uz zemlju. I Paskvale je nekuda iščezao, nije se mogao videti nigde u trenutku kada je snažna eksplozija osvetlila noć.

– Đavoli treba kao đavoli i da putuju u pakao! – vikao je Paskvale. Pri tom se pridigao sa tla kada je talas eksplozije minuo i munje se ugasile. Šejn je hteo da pomoćnika šerifa iz Ostina opomene ali je to već bilo prekasno.

Pošto je izgleda i poslednji Balestov čovek bio sređen sada se usredsredio na džina koji je bacio šipku dinamita. Tog prokletog dinamita koji je bio Mercedes i njemu potreban da dignu voz u vazduh. Gnevan ispalio je seriju metaka na Maria Paskvala. Već prvi hitac bacio je diva na tle.

– Ovamo, hombre! – povika Šejn da bi skrenuo Meksikančevu pažnju sa Paskvala i usmerio je u drugom pravcu.

Balesto se okrete naglo. Delilo ga je samo pet metara od lovca koji ih je već dugo sledio i čekao šansu da ih dočepa. Tek tada je čovek iz Sedme brigade primetio da Meksikanac u svakoj ruci drži

po revolver. Zbog toga je i mogao tako brzo, jedan za drugim da ispaljuje metke na Paskvala. Vatra iz revolverskih cevi blesnula je istovremeno. Šejn je osetio da ga je jedan metak okrznuo po bedru. Pao je na kolena. Već u tom trenutku bilo je jasno da Meksikanac ni u kom slučaju neće odložiti oružje.

Šejn se bacio na desnu stranu i tako izbegao sledeća dva metka koja je Meksikanac ispalio na njega. Tek tada je Šejn povukao obarač.

Balesta kao da je nevidljiva ruka bacila u nazad. Pucao je, istina i dalje ali nije imao snage da oba revolvera podigne dovoljno visoko i tako ugrozi Šejna. Usijano olovo se zarilo u zemlju nedaleko od Šejnovih čizama i udarilo o stenu o koju se odbilo promenivši putanju. Balesta su izdala kolena, sručio se na tle a samo dva koraka dalje se Mario Paskvale s mukom digao sa zemlje. Teturajući se pošao je jedan korak napred a onda prasnuo u grohotan smeh. Bio je to kao poklič Apača, Paskvale je samo trenutak kasnije pao na kolena.

Šejn se okrenuo licem prema dolini.

– Da li je sve u redu, ljudi? – vikao je parajući iznenada nastalu tišinu. Nekoliko sekundi vladao je tajac. Verovatno kopači nisu još mogli da poveruju u to da su ne samo odbili prvi nalet razbojnika nego i pobedili desperadose Mercedes Palome.

– Sve je u redu ako ih ne bude došlo više! U planinama smo dvojicu uspeli da sredimo.

– Brian je mrtav, a Džon ranjen – doviknuo je drugi kopač.

– Pobrinite se za ranjenika! – uzvratio je Šejn. – Neka dva čoveka dođu ovamo. Paskvala je takođe zakačilo!

Čovek iz Sedme brigade je teškim koracima krenuo prema nekadašnjem pomoćniku šerifa iz Ostina. Ovaj se u tom trenutku okrenuo i odmahnuo svojom ogromnom glavom.

– Pobrinite se samo o Džonu – glas mu je opet bio čvrst i odlučan. Okrenuo se prema Šejnu.

– Šta je sa onim meksičkim kopilanom?

Kratak pogledu u desno bio je dovoljan. Bilo je jasno da se Balestu bliži kraj. Uzalud je pokušavao da se uspravi. Iz usta mu je tekla krv.

Paskvale pođe teturajući se napred i osloni na Šejna. Oči su mu zasvetlele a usta razvukla kada je pogledao bolje Balesta. Pokazao je na Šejna.

– Ovaj čovek te je poslao u pakao a dočepaće i tvoju samozvanu kneginju! – grmeo je riđobradi. – Postoji samo jedna mogućnost da se Šejn zaustavi. Treba ga ubiti, a to je vraški teško!

– Šejn – jeknu umirući Meksikanac.

Čovek iz Sedme brigade mu priđe bliže.

– Šta je sa plavokosom devojkom iz Feniksa?

Balesto se isceri.

– Zar me nisi razumeo Meksikanče? – ponovio je pitanje. – Šta je sa plavokosom devojkom iz Feniksa?

– Ona je gozba za požudne! – procedi Balesto iz čijih je usta isticalo sve više krvi. Oči su mu bile poluzatvorene tako da se moglo videti samo mali deo beonjača. Šejn kleče kraj Meksikanca.

Paskvale je istina i dalje posrtao ali je mogao da se održi na nogama i da svojim ljudima daje uputstva.

– Gde je ona? – ispitivao je dalje Šejn. – Ona sa svim tim nema ništa. Shvataš li, hombre?

– Naći ćeš je Šejn, bez brige. Naći ćeš je i proklinjati taj trenutak.

– Gde, hombre?

– Ne baš daleko odavde...

Smrt je poslednje reči skinula Balestu sa usana. Čovek iz Sedme brigade je nekoliko trenutaka gledao u ukočene oči Meksikanca upravljene u nebo a onda se lagano pridigao.

– Čuo si ga Šejn. Naći ćeš je – kazao je Paskvale. – Ali sigurno ne više u ovoj noći. Hajdemo u kolibu. Potreban mi je koji gutljaj a i rane valja očistiti.

Pomogao je riđokosom da hoda i poveo ga prema kolibi u čijem se podrumu nalazio dinamit.

Dok je Paskvale iscrpljen klonuo na postelju Šejn upali lampu. Sada je tek mogao da vidi kako je vođu kopača žestoko zakačilo. Imao je tri metka u telu.

– Nije to dovoljna količina olova da ubije čoveka kakav si ti, – uveravao ga je Šejn. – Dva metka u boku i jedan u butinu. Toliki čovek kao ti vidi se i u tamnoj noći i odlična je meta, riđobradi!

– Umesto da pričaš tu neke mudrosti trebalo bi da ugreješ vodu i naoštriš svoj nož kako bi to prokleto olovo mogao da izvadiš.

U kolibu je došlo nekoliko kopača. Stajali su ćutke i gledali ranjenog Paskvala.

– Sahranite mrtve, sakupite oružje i odvedite konje do pojila a onda lezite na počinak. Sutra nas čeka naporan radni dan. Siguran sam da neće dolaziti još tih paklenih pasa. Shvatate li?

Ljudi su potvrdili.

– Da možda ti ne veruješ da ih je još krenulo ovamo? – pitao je riđobradi.

Šejn odmahnu glavom. – Više od ove petorice najverovatnije nije krenulo ovamo. Verovali su da će vas iznenaditi i da će sve to za njih biti igrarija.

Mario Paskvale se zadovoljno nasmeja. – Bili su u zabludi, prevarili su se i otputovali u pakao. – Pokazao je na sanduk pored postelje. – Unutra je medicina, mislim lekovi, Šejn. Mislim da će mi biti potrebno malo više nje pre nego što počneš da me seckaš.

Čovek iz Sedme brigade otvori sanduk. Unutra se nalazilo dvadesetak flaša viskija. Iz dve je izvadio zapušač i iz prve i otpio veliki gutljaj.

– Do đavola! – negodovao je Paskvale. – Ranjenik u ovoj zemlji ima pravo na prvi gutljaj. Koga je, prokletstvo, olovo zakačilo, tebe ili mene?

Šejn sede na ivicu kreveta i pruži bocu Paskvaleu. Zatim je pripalio vatru i stavio vodu da se greje. Mislio je na Meri Ferguson, plavušu iz Feniksa ali i na riđokosu kneginju desperadosa, Mercedes Paloma. Meksikanac mu je umirući rekao da će naći devojku i verovatno proklinjati taj trenutak. U ovom trenutku Šejn nije mogao da pretpostavi šta je time hteo da kaže, na šta je ukazivao. Jednostavno, nije znao šta to treba da znači.

V

Već veoma rano se sunce usijano i paleći podiglo iznad uzvišica i obrušilo na kamenitu obalu jezera. Tamo su Mercedesini desperadosi zarili u zemlju drveno kolje. Četiri za Meri Ferguson a četiri za Zarada. Raširenih ruku i nogu su oboje bili vezani za to kolje.

Ležali su udaljeni jedno od drugog samo tri metra. Naravno, niko nije obraćao pažnju na rane i povrede meleza. Meri Ferguson je videla da trpi užasne bolove. Iako je imala mnogo razloga da mrzi ovog zločinca, osećala je ipak sažaljenje. Njen položaj gotovo da nije bio ni malo bolji, ali bar nije imala neke spoljne ozlede. Naravno ako se izuzmu modrice i otekline koje je stekla kada je Zarado povukao s konja.

U prva tri sata je sve još bilo, koliko-toliko podnošljivo. No sada kada se sunce podiglo i počelo da prži, svaki minut je predstavljao dodatno mučenje.

Zarado je ječao. Na usne mu je izbila bela pena. Razrogačio je oči i prevrnuo.

– Baš je zverski umreti ovako – kazao je i gledao Meri Ferguson neko vreme. Lice mu se izobličilo od bola. – Nadam se da će momak po imenu Šejn dočepati Meksikanca Balestu i obezbediti za njega isto tako tešku smrt kakvu je on namenio nama. I neka sam proklet, nadam se da će riđokosa veštica pasti u ruke bandi meskalerosa.

Meri Ferguson je ćutala. Držala je oči zatvorene. Gotovo da nije disala. Još nekoliko sati na ovoj pripeci u ovom položaju nezaštićena od nemilosrdnog sunca i sigurno će poludeti. U glavi joj je tutnjalo, a glavobolja postajala neizdržljiva čim bi otvorila oči i sunce joj pržilo zenice.

– Bićemo hrana za sve koji se hrane lešinama. A takvih u ovom delu Arizone ima mnogo i nisu baš lepe zveri. Ako budemo imali sreće okomiće se na nas tek kada budemo ispustili dušu. Ponekad međutim ne mogu da sačekaju pa...

Bol je Zaradu prekinuo rečenicu. Meri je bila zadovoljna što je ućutao. Lakše je podnosila muke bez njegove priče. Uostalom, nije trebalo da joj bilo ko predočava kakva je sudbina čeka ako joj niko ne pritekne u pomoć. U svoje vreme, kada je železnica stvarala prve ožiljke na indijanskoj zemlji, videla je ljude koji su okončali život na takav isti način. Po izobličenim licima mrtvaca moglo se videti kakve su muke i patnje pretrpeli pre kraja.

Meri Ferguson je pokušavala da ne misli na to. Vođa desperadosa Mercedes Paloma poslala je ovamo iz jednog jedinog razloga da posluži kao mamac čoveku po imenu Šejn, o kome ranije nije čula ništa niti ga je ikada do sada videla.

Mislila je sada na tog nepoznatog čoveka koji bi mogao biti njen spasilac. Pokušala je da ga zamisli. Tiho, povučena u sebe počela je da se moli da Šejn doista stigne. Za to da ga prati sreća da brzo i odlučno sredi dvojicu razbojnika, skrivenih među stenama u zasedi da bi ga uhvatili živog. Baš živog jer to je bila izričita naredba crvenokose veštice. Zbog čega je htela tog čoveka živog?

Zaradovo bolno ječanje trglo je Meri iz razmišljanja. Okrenu-

la je glavu na desnu stranu da joj sunce ne bi sijalo pravo u lice morala je da gleda prema Zaradu. Melez je teško disao. Povremeno bi mu drhtaj potresao telo a ponekad je ludo i besmisleno pokušavao da pokida veze. Kao dete! Pri tom je sigurno morao znati da ih se sopstvenim snagama ne može osloboditi. Čak i kada bi uspeo to mu ne bi vredelo ništa jer skriveni između stena leže Mercedesini ljudi i vrebaju. Ne bi oklevali ni trenutak da pucaju na Zarada. Prema tome njegovi pokušaji su bili besmisleni i bez svrhe.

– Zar još uvek veruješ u to da će se ovde pojaviti veliki neznanac i spasti te? – pitao je Zarado, dok mu je zamućen pogled prelazio preko nagog tela nesrećne devojke.

– Da, – potvrdila je Meri i klimnula glavom odlučno, onoliko koliko joj je to položaj dozvoljavao.

Zaradov smeh je zazvučao avetinjski šuplje. Zatim je melez zabacio glavu i pogledao položaj sunca.

– Za dva sata će ovde biti toplije nego u paklu, – kazao je jedva razumljivo. – I još nešto, mala ledi. Oni hoće tog Šejna. Mi im nismo potrebni. Posle svega ne više. Dakle, kakve koristi od toga da se taj Šejn i pojavi ovde?

Meri Ferguson nije odgovorila na to pitanje. Okrenula je glavu prema gustom šiblju koje se nalazilo u drugom pravcu na rastojanju od nekih 30 metara. Sklopila je oči i čvrsto verovala u to da će se Šejn pojaviti čim ponovo bude otvorila oči. Drugu nadu nije imala. Ne više!

VI

Mario Paskvale, riđobradi je Šejnu opisao put do jezera. Bio je ubeđen u to da je Mercedes Paloma izabrala kao mesto za logorovanje za sebe i za svoje desperadose baš to jezero. Samo je to mesto u ovom području bilo prikladno za odmor i smeštaj.

Taj riđi div koji je nekada bio pomoćnik šerifa u Ostinu, opet se osećao dobro. Ako je ikada imao sedam života, onda je to bio Paskvale, Mekintair ili kako se već doista zvao.

Čovek iz Sedme brigade je prvo pustio da se nalije viskijem a onda ga vezao za postelju i konačno izvadio metke iz tela. Paskvale je, mora biti, imao užasne bolove ali ni oni nisu uspeli da ga onesveste. Tek potpuno pijan uspeo je da zaspi.

Kopači su sahranili i bandite i svoje drugove. Pokazalo se da rana jednog kopača i nije naročito teška. Metak mu je prosvirao rame. Istina, narednih dana neće moći da uzme lopatu, niti zamahuje pijukom ali će sigurno uskoro ozdraviti. Kao uostalom i riđobradi.

Još u ranu zoru je Šejn krenuo na put. Osećao se odmornim, punim snage i istovremeno punim besa na Mercedes Palomu i njene desperadose koji su se nalazili zajedno sa Meri Ferguson negde ispred njega.

Šejn je mogao već dva puta da porazi kneginju desperadosa. Dva mala poraza. Ovoga puta, međutim, odlučio je da njoj i njenoj bandi smrsi konce. Hteo je i da oslobodi Meri Ferguson. Pod uslovom da je još uvek živa.

Stigao je do polja kaktusa kada se sunce skoro već nalazilo u zenitu. Između zelenih bodljikavih kaktusa je prvi put posle dužeg vremena otkrio ponovo tragove koji su ga upućivali na to da se nalaži na pravom putu. Na jednom kaktusu visili su komadići tkanine, zapravo neke crvene bluze.

Možda bluze Meri Ferguson?

Oprezno je usmerio svog konja kroz polje kaktusa. Stigavši do njegovog kraja pogledao je žmirkajući na slobodnu čistinu ispred šiblja i brežuljaka koji su se uzdizali oko ovog sumornog predela. Sedeo je tako minutima ukočen u sedlu i posmatrao okolinu. Vrućina i jara treperile su u vazduhu. Nije se moglo videti ništa. Ako je Paskvalov opis bio tačan, jezero se nalazi u jednoj udoljici koja počinje iza šiblja a završava se kod brežuljaka. Obrisao je znoj s lica. Tragovi na koje je naišao bili su stari jedan dan. Smatrao je malo verovatnim da se Mercedes Paloma sa svojim desperadosima još uvek nalazi kraj jezera da bi sačekala Meksikanca i ostalu četvoricu svojih ljudi, one koji su okončali svoje zločinačke živote u naselju kopača. Računao je pre s tim da je samozvana knjeginja sa svojim banditima nastavila dalje da bi se na ugovorenom mesto sastala sa Meksikancem.

Poterao je konja ka slobodnom otvorenom prostoru koji se prostirao ispred gustog šiblja. Prašina se uskovitlala ispod konjskih kopita i ostala da lebdi u vazduhu jer nije bilo ni daška vetra da je rastera.

Sunce koje se nalazilo blizu zenita zaslepilo je čoveka iz Sedme brigade. Zbog toga je navukao „stetson“ dublje na čelo. Time mu se vidno polje suzilo ali mu to nije sada bilo važno. Ako desperadosi ipak čekaju tu na jezeru svoje kompanjone ili ako je kneginja ostavila samo nekoliko ljudi da ih tu sačekaju, sigurno su ga već otkrili čim je izašao iz polja kaktusa na otvoreni prostor. Sada kada se nalazio na njemu, znao je da ako do nečega dođe jedino mu udubljenja u zemlji, ne naročito duboka mogu predstavljati zaklon. Mogao bi da se baci dole i priljubi uz tle. To doista nije bilo ugodno osećanje jahati prema gustom šipražju iza kojeg možda vreba smrt. Od šiblja ga je delilo još oko 50 metara kada se tišinom prolomi dug jeziv krik. Došao je tako iznenada, neočekivano, da se Šejn trgnuo.

Misli su mu se rojile u glavi. Bilo je besmisleno zaustaviti konja, skakati iz sedla i potražiti zaklon u udubljenju na zemlji jer možda nekoliko razbojnika iz šiblja vreba sa uperenim oružjem. Dakle, odlučio je da jaše lagano dalje.

Poluzatvorenim očima posmatrao je tamne pruge šiblja. Još uvek nije mogao da nazre nikakvu opasnost. Nije bilo još nikakvog znaka da neko posmatra njegov dolazak. Ponovo se podnevnom žegom prolomio ljudski krik, odbijao se o okolne brežuljke stvarajući jezivi eho. Tada se naglo prekinuo. Zavladala je smrtna tišina.

Šejn je stigao do šiblja. Osećao je kako napetost u njemu biva sve veća. Znoj mu se slivao niz telo a odeća se lepila na kožu.

Zbog čega se ne događa ništa?!

Mercedes Paloma i njeni banditi su tačno znali da im je on na tragu. Konačno, u Feniksu su ostavili jednog svog čoveka da ga ubije iz zasede. Pošto se taj momak nije još uvek vratio, mogli su na prste jedne ruke sračunati da je nešto krenulo naopako, da se u Feniksu dogodilo nešto s čim nisu računali. Zbog čega ne odjekuju pucnji? Zbog čega ne pokušaju da iz sigurnog zaklona dokrajče ono što nije uspeo da obavi rošavi Meksikanac u Feniksu?

Čovek iz Sedme brigade je zaustavio konja. Pogled mu je i dalje kružio po šiblju. Tražio je protivnika sedeći bez pokreta u sedlu. Podigao je „vinčesterku", a prst mu je bio na obaraču. Pošto se ni posle nekoliko trenutaka nije dogodilo ništa, pažljivo je kliznuo iz sedla i vezao konja za jedan žbun. Životinja je ostala da stoji tu oborene glave.

Iz daljine je dopiralo lako žuborenje nekog potoka ili rečice. Bio je to jedini zvuk koji se čuo. Nešto nije bilo u redu. Tokom godine je Šejn stekao pouzdano osećanje, bolje rečeno predosećanje preteće opasnosti. To predosećanje mu je sada govorilo da se mora pripremiti na neko iznenađenje.

Šta je to kazao Meksikanac na umoru? Da će Šejn proklinjati trenutak kada bude našao Meri Ferguson.

Kliznuo je na tle, priljubivši se uz njega okrenuo se na levu stranu i zavukao dublje u šiblje. „Vinčesterkom" je razmicao grane i napredovao polako, santimetar po santimetar. Trnje mu je kidalo odeću i ostavljalo ogrebotine na koži. Nije obraćao pažnju na to. Mora da savlada ovaj gustiš, ostavi ga iza sebe. Iza njega u udoljici kraj jezera odigrava se nešto užasno. Napredovao je sporo. Trajalo je naizgled čitavu večnost dok je stigao do kraja šiblja i kroz poslednje guste grane mogao da baci pogled na udoljicu i na jezero. Znoj mu se slivao u oči i pekao ga. Nadlanicom ih je brisao sve dok mu se pogled nije izbistrio.

Zastao mu je dah. Grčevito je stezao pušku, zaškrgutao zubima i osetio kako mu se koža zateže preko jagodica.

Meri Ferguson je ležala na nekih 50 metara udaljena od njega vezana za četiri drvena koca na žarkom suncu, naga i bespomoćna. Nekoliko metara dalje otkrio je meleza, koji je bio vezan na isti način. Džeriko Zarado. Ko bi drugi mogao biti?

Šejn još jednom obrisa oči ali se prizor nije menjao. Bila je u pitanju teško shvatljiva stvarnost. Belci, a ne Apači, uz to još vođeni jednom ženom osudili su Meri i meleza na ovakvu užasnu laganu smrt.

Uprkos užasnoj vrućini Šejn oseti jezu niz leđa. Morao je da prinudi samog sebe da ostane miran. S mukom je ostao da leži nepomično. Sada mu je bilo sasvim jasno da riđokosa kneginja desperadosa nije ostavila Meri Ferguson i meleza samo zbog toga da na ovakav način ovde kraj jezera nađu smrt. To je dolazilo na drugo mesto po značaju. Ostavila ih je ovde kao mamce s tim da ih on, Šejn nađe, priskoči im u pomoć i tako uleti u ubistvenu zamku.

Šejn je posmatrao plavušu kako se pokreće, to jest nemoćno pomera glavu s jedne strane na drugu. Video je i kako joj se grudi podižu i spuštaju. Dakle, nije stigao prekasno!

Šejnov pogled skrete prvo levo pa desno obalom jezera. Nije,

otkrio ništa ali je uprkos tome bio siguran da su se neki od Mercedesinih bandita tako vešto prikrili između stena i zauzeli poziciju tako da ovog puta nije mogao da izbegne njihove metke, ukoliko bi slepo srljao napred da pomogne Meri i melezu.

Ostao je miran. Prvi šok je prošao, pa od sada mora ostati hladan i delovati promišljeno. Samo jedan jedini pogrešan potez i sa njim, Meri Ferguson i melezom je definitivno gotovo.

Šiblje je obrazovalo široku senku. Čovek iz Sedme brigade je nekoliko trenutaka oklevao a onda se izvukao iz šiblja i puzao desnom stranom držeći se senke. Morao je da stigne do brežuljka koji se nalazio na toj strani. Morao je da se popne na njega i dospe do visine na kojoj, nadao se, stoji pritajen desperados. On bi mu, kako je pretpostavljao, mogao odati gde se drugi nalaze.

Kretao se lagano i oprezno. S vremena na vreme bacao je pogled na nesrećnu devojku čije je nago telo bilo izloženo nemilosrdnom suncu. Već neko vreme se Meri nije više pokretala ali je još bila živa. Podizanje i spuštanje grudi se jedva moglo da razaznaje. Verovatno je izgubila svest. Puzao je dalje. Ovde u senci se mogao osećati koliko-toliko sigurnim. Od senke u kojoj se nalazio do brežuljka bilo je nekih 200 metara. Dakle, bilo ko da je u zasedi morao bi imati sokolovo oko da ga ovde otkrije. Proteklo je oko deset minuta. Od vrućine i unutrašnje napetosti Šejn nije više imao suvi deo odeće na sebi. Kupao se u znoju. Oči su ga pekle. Disao je teško.

Od ulaza u kameni prosek u kojem se nalazio bar jedan desperados, kako je sumnjao, sada ga je delilo jedva 20 metara.

Melez vezan za kolje se naglo izvi telom. Ponovo odjeknu isti jezivi krik odbijajući se o stene. Zarado je zabacivao glavu čas na jednu čas na drugu stranu. To što mu je glava svaki put tresnula o tvrdo tle kao da nije ni primećivao. Možda je hteo da izazove nesvest iz koje se upravo probudio.

Još jednom je odjeknuo taj jezivi krik i tada se i Meri Ferguson pokrenu. Okrenula je glavu na drugu stranu tako da je Šejn mogao da vidi njen izmučeni izraz lica, istina iz profila. Zatvorila je oči i otvorila usta kao da hoće da vrisne.

Zaradov krik se prolomio ponovo. U sledećem trenutku se Šejn gotovo podsvesno povukao još dublje u senku i onda primetio pokret između stena. Na trenutak se iza jedne kamene gromade pojavila nečija prilika. Video je „stetson“ i široko neobrijano lice. Posle toga je momak ponovo nestao.

Zaradovo telo se trže i konačno umiri. Šejn je podigao glavu zaklonjenu laktom i usmerio pogled na pristup brežuljku i nastavio da puže. Ovoga puta brže i ne više tako oprezno. Video je da pozicija čoveka kojeg je na čas ugledao nije takva da može motriti na šiblje nego na obalu jezera. Dakle razbojnik ga nije mogao videti. Dva minuta kasnije se već verao uz kamenitu padinu. Tu je bilo znatno pogodnije jer je mogao da koristi više zaklona. Čim se sklonio iza veće kamene gromade, znao je da ne može biti na vidiku ni ostalih momaka u zasedi postavljenih na drugim pozicijama. Koliko ih je, to nije mogao znati.

Ostao je da leži. Sačekao je da mu se ubrzano disanje normali-

zuje. Gledao je sve vreme prema jezeru, odnosno mestu na kojem su se nalazili Meri i Zarado. Sa ovog mesta mogao ih je gledati direktno. Meri je držala oči zatvorene a i disala je nešto snažnije. Zaradove oči su bile širom otvorene. Prazne, bile su usmerene u užareno sunce. Melez je bio mrtav, iako mu je u tom trenutku glava nemoćno klonula na stranu, pa se prazne oči nisu mogle više videti.

Meri je okrenula glavu prema čoveku kraj nje, njenom saputniku i kazala nešto što čovek iz Sedme brigade nije mogao da razume na tom odstojanju. Posle toga je zatvorila oči. Telo joj se opustilo.

Šejn se pentrao dalje. Nečujno je stupao sve više. Pre svakog koraka napred proveravao je stabilnost kamena za koji je morao da se pridrži. Kada bi se samo neki od tih kamenih oslonaca pokrenuo i skotrljao nadole, skrenuo bi pažnju na sebe. Time bi ujedno sve šanse bile proigrane. Iako je prešao manje od 200 metara prošlo je više od pola sata. Priljubio se uz tle u jednom udubljenju u kamenom tlu. Da se nije tako ušančio, lupež bi mu bio veoma blizu. Bolje rečeno on bi bio blizu desperadosa kojeg je odozdo ugledao samo na trenutak. Napregnuto je osluškivao. Tišinu je uskoro prekinuo dah čoveka koji je bio veoma blizu, zatim struganje čizama i uzdržani kašalj. Znači, lupež se nije ušančio. Samo je vrebao iza kamene gromade i to samo na pet metara. Sam vrag zna od kada stoji na toj poziciji. Verovatno još od samog jutra. Pošto poslednjih nekoliko sati nije primetio ništa njegova pažnja je verovatno popustila.

Šejn se izdigao iz prirodnog udubljenja u tlu potpuno bešumno. Stigao je s druge strane gromade iza koje se nalazio desperados i naslonio se na nju. Sada se sasvim jasno čulo kašljanje. Čule su se i njegove tihe psovke jer je po svemu sudeći postajao nestrpljiv a vreme mu bilo predugo.

Jednim brzim, naglim pokretom Šejn se okrenuo u desno i pojavio se ispred čoveka širokog neobrijanog lica. Razbojnik je okrenuo glavu i razrogačenih očiju piljio u cev „vinčesterke“ uperene u njegovo čelo. Razbojnikova „vinčesterka“ bila je naslonjena na stenu, a odmah uz nju i revolver.

Šejn je sada gledao pravo u veoma blizu usađene oči bandita.
– Možeš sada da otvoriš usta i umreš kao junak ili pak da gajiš nadu da ćeš se izvući ako budeš radio tačno ono što ti ja kažem – promrsio je čovek iz Sedme brigade tiho.

Desperados se trže. U njegovim tamnim zenicama ogledao se strah. Taj čovek, spoznao je Šejn na prvi pogled, neće mu stvarati teškoće. Šok od iznenadne, neočekivane pojave protivnika potpuno je ovladao njime tako da je ukočio bilo kakvu prirodnu reakciju. Delovao je kao kunić pred zmijom.

– Gde su ostali? – pitao je Čovek iz Sedme brigade tiho.

Prvi put od kako je cev „vinčesterke“ bila uperena u njegovo čelo bandit je trepnuo a onda podigao desnu ruku i protrljao oči.

– Gde su drugi? – ponovio je Šejn pitanje.

– Preko, na drugoj uzvišici je još jedan.

Iznenađeno je pogledao desperadosa. – Hoćeš li time da mi kažeš da ste samo dvojica?

– To je na žalost, prokleta istina!

Šejn je u prvom trenutku odahnuo sa olakšanjem a onda, čas kasnije, proklinjao situaciju. Do druge uzvišice bilo je svih 200 metara. Tačno na sredini se nalazilo jezero uz koje su ležali Meri Ferguson i melez. Da bi stekao realnu mogućnost da spase devojku morao je prvo ovog bandita da izbaci iz igre a onda onog sledećeg i pređe veoma opasnim putem do druge uzvišice.

Crvenokosa Mercedes je najverovatnije računala s tim da može doći do nekog incidenta. U stvari, sa tim da čovek kojem je zaseda postavljena likvidira jednog desperadosa. Zbog toga ih je i postavila tako udaljene jednog od drugog. Opsovao je tiho. Nije mu preostajalo ništa drugo do da ovog momka sredi pa krene dalje. Zbog toga naredi odlučno:

– Lezi ovde odmah! Stavi glavu u savijenu ruku kod lakta.

Morao je da zaveže razbojnika i da mu zapuši usta kako ne bi mogao da upozori svog partnera.

Lupež je legao onako kako je to Šejn zahtevao. Udario je drškom „vinčesterke“ kratko u glavu ali nije mogao da spreči da se ovaj u poslednjem trenutku pokrene. Gubeći svest trznuo je desnom rukom, pogodio svoju pušku naslonjenu na obližnju stenu. „Vinčesterka“ se prevrte i opali jer je bila otkočena. Uz tresak oružja odjeknuo je i pucanj.

Onesvešćeni desperados nije mogao više da čuje pucanj, jer ga je Šejnov udarac poslao u carstvo snova. Metak se odbio o stenu i nastavio svoju putanju a prasak je višestruko odjekivao.

*

Do tada je sve teklo po planu, a sada ovo! Prokletstvo, morao je računati s tim da će momak nekim pokretom možda oboriti pušku. No, razmišljajući o tolikim drugim stvarima i mogućnostima, Šejn je potpuno zaboravio na oružje.

Ispravio se u čučeći položaj jer je zbog pucnja trenutak ranije ležao priljubljen uz tle. Nevolja se dogodila. Nije bilo moguće vratiti časovnik unazad i potrti ono što se odigralo. Dakle, mora pokušati da u novonastaloj situaciji učini što je bolje moguće.

– Erl!

Povik se zaorio sa drugog brežuljka uznemiravajući na neki način tišinu i mir podnevne jare.

Šejn se uspravio i stao u zaklon iza stene motreći pomno na drugi brežuljak. Mogao je samo da vidi neku rasplinutu senku izrazito visoku između jednoličnog sivila stena. Nešto je svetlucalo crveno i crno a sunčevi zraci su se odbili o neki sjajan predmet, verovatno desperadosove mamuze.

Pre nego što je čovek iz Sedme brigade mogao da kaže bilo šta, povikala je Meri Ferguson. Njeno telo se izvilo i ponovo klonulo nazad na kamen. Onda je ponovo počela da viče neke reči a Šejn je gotovo bio siguran da je razabrao svoje ime. Rukavom košulje obrisao je znoj s čela. Uzeo je oružje onesvešćenog bandita i ustao. Do sledeće uzvišice gde se nalazio drugi desperados bilo je 200 metara. Lagano je obišao stenu iza koje je stajao naslonjen.

– Tvoj pajtaš je u mojoj vlasti! – vikao je Šejn, dokopao onesvešćenog, na trenutak ga podigao a onda opet pustio da padne.

– Možeš ga zadržati! Ja držim na nišanu meleza i onu plavušu!

Čovek iz Sedme brigade je cepteo od besa. Aduti su u ovoj igri, smatrao je, bili loše podeljeni. Onaj tip preko ima prednost!

– Možeš da ih zadržiš! – vikao je Šejn jer je pre nego što preduzme bilo šta hteo da ispita reakcije onog bandita.

Nekoliko trenutaka kasnije odjeknuše dva pucnja. Pogođeno usijanim olovom telo Zarada se izvilo. Lupež koji je pucao u meleza izgleda da još uopšte nije primetio da je ovaj već neko vreme mrtav. Bez obzira na to Šejn se zgrozio. Ovde je očigledno imao posla sa đavolima u ljudskom obličju.

– Ako odmah ne siđeš dole poslaću lepu plavušu u večna lovišta, Šejn!

Ponovo odjeknuše dva pucnja sa brežuljka. Neposredno uz telo Meri Ferguson udariše meci i uskovitlaše male stubove prašine.

– Ovo nije neka prokleta šala, Šejn!

Meri Ferguson nije vrištala, nije ni vikala. Okrenula je glavu prema Šejnu i gledala razrogačenih očiju. Pokretala je usne. Iako nije mogao da razabere šta šapuće, mogao je na njenim usnama da pročita svoje ime.

Meri Ferguson je čekala njega i u njega polagala sve svoje nade.

– Dolazim dole!

Grozan, podrugljiv smeh odjeknu udoljicom. Bio je to pobednički smeh, likovanje! Šejn je čak mogao da razume razbojnika. Satima je kao lovac vrebao na toj vrućini u zasedi a sada mu je očekivana divljač istrčala pred puščanu cev.

No, nisu još sve lađe potonule!

Čovek iz Sedme brigade je silazio niz okomiti kameniti obronak uz koji se kratko vreme ranije s velikom mukom popeo. U svakom trenutku je očekivao pucanj koji će ga ubiti. Međutim, zdrav i čitav stigao je u dolinu. Nije ispaljen ni jedan metak.

Korak pre nego što je izbio na čistinu odbacio je oružje onesvešćenog razbojnika među stene. Sada je morao da se kreće po brisanom prostoru, bez zaklona. To znači da ga je razbojnik mogao ubiti bez teškoća, ukoliko Mercedes nije dala drugačija uputstva. Oprezno se kretao napred. Njegov pogled je bio upravljen na Meri Ferguson kojoj se približavao. Istina, još uvek je držao „vinčesterku“ u ruci ali mu ona nije ničemu koristila.

– Stoj Šejn!

Sada se razbojnikov glas mogao čuti sasvim jasno. I on je sišao do udoljice ali je ostao u podnožju i zaklonio se iza jedne kamene gromade.

Šejn je zastao i grčevito stezao pušku desnicom, svestan da mu je jedna jedina šansa to da se momak pokaže i da ga likvidira brzim pucnjem. Bila je to pusta želja koja se nije ispunila.

– Odbaci pušku i skini opasač s revolverom!

Čovek iz Sedme brigade je oklevao veoma kratko, ali je uvideo da je svaki otpor besmislen. Iz svog sigurnog zaklona je s oružjem

u ruci bandit apsolutno vladao situacijom. Mogao je prema izboru da puca na njega ili na Meri Ferguson. Zbog toga je odbacio „vinčesterku“ i otkopčao pojas sa oružjem. Jedino oružje koje je u tom trenutku još imao bilo je sakriveno duboko u sari njegove čizme. Nož se nalazio jako duboko uguran, pa se nije mogao videti.

Išao je lagano napred. Činio je to ne dižući pogled, ne osvrnuvši se ni jednom na razbojnika. Ovaj se približavao iz drugog pravca. Stigao je do Meri Ferguson i kleknuo uz nju. Oprezno je ispružio ruku i spustio na njene crvene otekle oči. Njeno nago telo je moralo da izdrži mnogo sunca ali opekotine nisu još, srećom, bile kritične.

– U redu je, Meri, – pokušao je da govori umirujuće. – U redu je!

– Šejn! – njen glas se jedva mogao razabrati. Disala je teško. Grudi su joj se dizale i spuštale. Ruka čoveka iz Sedme brigade kojom je pokrio Merine oči bila je vlažna od suza.

– Sve je u redu – ponovio je Šejn lagano. – Ako se nas dvoje malo potrudimo i malo rizikujemo, imali bismo još jednu malu šansu da stignemo u Feniks i to zajedno.

– Da?

– Sigurno – potvrdio je Šejn. – No, svejedno, ma šta se dogodilo ti ne smeš da izgubiš nerve. U redu?

Meri Ferguson klimnu potvrdno glavom. Plačući i nepovezano ispričala mu je šta se dogodilo. Kada je pomenula da je Mercedes naredila da ga dovedu živog prekinuo je njenu priču. Sklonio je ruku sa njenih očiju i kazao: – Ostani sasvim mirna, devojko. Imamo još jednu šansu.

Meri je odmah zatvorila oči, a Šejn se uspravio.

Desperados Mercedes Palome se približio na 30 metara. Bio je visok, mršav čovek uzanog lica i izbačenog čela. Duga, neuredna kosa virila mu je ispod starog „stetsona“ punog mrlja. Oči su mu bile prilično blizu tako da su davale licu istovremeno smeten, a i podmukao izraz. Taj snažni kukasti nos, ustvari, kao da nije baš pristajao uzanom, mršavom licu koje se razvuklo kada je lupež prsnuo u grohotan smeh.

– Pustio si me da te vraški dugo čekam, Šejn!

Šejn potvrdi i umorno protrlja oči.

– Melez je gotov, zar ne?

Šejn klimnu glavom ne govoreći da je Zarado bio već mrtav kada je ovaj pucao na njega.

– I plavušu je pogodilo takođe!

Čovek iz Sedme brigade je pogledao mršavog razbojnika pravo u oči. – U to baš ne bih bio tako siguran da sam na tvom mestu! – kazao je odlučno.

Mršavi razbojnik se na taj ton trže. Nekoliko trenutaka je bio zbunjen. Onda se nasmejao ponovo i podigao „vinčesterku“ s namerom da likvidira nesrećnu devojku.

– Kako će se, ako to učiniš, Mercedes dokopati dinamita, hombre?

Priglupo lice desperadosa odražavalo je krajnju pometenost.

– Ja ga imam – kazao je Šejn. – Vi treba da me izručite Merce-

des živog, pa ću ga ja predati lično njoj. Mislim dinamit. No samo pod uslovom ako nas mala bude pratila, kopile! Nadam se tebe radi da si me razumeo?

– Ne baš sasvim.

– Vaši ljudi koji su odjahali do naselja kopača nisu imali sreće. Pet ljudi, pet mrtvih. Meksikanac mi je rekao gde vas i malu plavušu mogu da nađem. Upotrebi svoj razum pa ćeš shvatiti da sam kao prijatelj a ne kao neprijatelj.

– Šta si, prokletstvo, učinio sa Erlom?

– Poslao sam ga u carstvo snova da ne bi omaškom pucao na mene. Misliš li možda da bi Erl bio samo onesvešćen, a ne mrtav da sam ovamo došao kao neprijatelj?

Šejn je bio tako napet da nije ni disao. Merin život je doista zavisio samo i jedino od toga da li će ovaj mršavi lupež progutati laž.

– Prvi oficir, mislim Balesto, ti je kazao gde možeš da nađeš nas i ovu plavušu?

Čovek iz Sedme brigade potvrdi. Da situacija nije bila tako napeta nasmejao bi se na to da je Balesto prvi oficir u bandi okorelih razbojnika!

– Odmah sam spakovao dinamit i krenuo ovamo do jezera da bih vas obavestio o svemu – kazao je ozbiljno tako da je bezmalo i sam poverovao u to. Pokazao je na Meri Ferguson. – Da sam na tvom mestu ja bih je odvezao odmah pre nego što se ja ozbiljno naljutim i promenim mišljenje.

– Prokletstvo, ja ne razumem šta...

– Čuo si šta sam rekao, hombre! Ako počiniš jednu jedinu grešku, Mercedes će ostati bez dinamita i neće moći da zaustavi taj prokleti voz. Šta misliš kako bi se u tom slučaju kneginja ponela? Kako bi ti zahvalila?

Šejn je kako bi se reklo igra sa toliko falš karata da bi ovaj lupež morao već da primeti.

– Gde je dinamit? – pitao je.

– U nekoliko bisaga na mom konju!

Mršavi se nasmeja glupo. – Onda i ja sam mogu da odnesem taj dinamit Mercedes!

– Sigurno! – potvrdio je Šejn. – Ali ti treba i mene da odvedeš kod nje, hombre. Dakle, ti bi joj u tom slučaju ispunio dve želje. Možda bi te u tom slučaju proizvela u prvog oficira?

Mršavi zamišljeno klimnu glavom.

– To zvuči dobro, ali ti ja ne verujem.

– Što se mene tiče možeš da zadržiš moje oružje, koliko da se ne moraš plašiti mene, junačino! A sada oslobodi devojku veza. Posle toga ćemo čekati da se Erl osvesti i krene ovamo. U svakom slučaju je previše toplo da se kreće na put!

Bilo je čak vidljivo do koje mere se mršavi trudi da upotrebi svoj razum. Konačno je prišao Meri Ferguson i čučnuo pored nje i oslobodio je veza.

– Ako pokušaš bilo kakav trik Šejn, mala to neće preživeti!

Čovek iz Sedme brigade samo odmahnu rukom. Uzeo je Meri u naručje i odneo je u hlad. Položio je tu i seo kraj nje. Devojka je

htela da kaže nešto, ali odmahnu glavom. Sigurnu smrt koja je upravo bila ispružila ruku prema njemu, uspeo je još jednom da ukloni. U poslednjem trenutku mu je pala na um delotvorna taktika. Odagnao je smrt zahvaljujući, pre svega, činjenici da ga je kneginja desperadosa htela živog.

– Gde se nalazi konj s dinamitom? – pitao je mršavi razbojnik.

– S druge strane predela sa šibljem! – uzvrati Šejn spremno. – Tvoj partner Erl može da ga dovede kada se bude osvestio. Tako me ne moraš ostavljati samog a i ne moraš da radiš ništa. Sigurno ti ovde imaš komandu, zar ne?

Mršavi potvrdi. – Sigurno! – kazao je ponosno. – Erl je pravi idiot. Dozvolio je da ga ti iznenadiš. Nemoj zaboraviti da mene ne možeš povući za nos.

– Zbog čega bih ja to činio? – pitao je Šejn pritvorno. – Konačno, imamo isti cilj i stojimo na istoj strani.

Mrmljajući nešto nerazgovetno, razbojnik se izmače korak nazad, a zatim posle oklevanja još nekoliko. Šejn mu još uvek nije izgledao pouzdan pa je seo na sunce da bi izbegao njegovu blizinu a tako i senku u kojoj se ovaj nalazio.

– Ja ne razumem ni reč – šapnula mu je Meri Ferguson.

– To i nije potrebno, Meri. Najvažnije je pre svega da što pre staneš na noge.

– Znači vi ste likvidirali prvog oficira i ostale.

– Sve do jednog.

– I ti ipak hoćeš da toj riđokosoj veštici odneseš dinamit?

– Odneću joj ono što zaslužuje – uzvratio je čovek iz Sedme brigade muklo.

– Znači li to da bi se ti u svakom slučaju zajedno sa mnom uputio kod Mercedes Palome?

– Tako je – potvrdi Šejn. – Sve je bilo organizovano i pripremljeno za to, ali nije ispalo kako je planirano. Naime, ne da nas ova dva bandita prate na putu. Ostani mirna, idem da donesem vode.

Čovek iz Sedme brigade je ustao i praćen sumnjičavim pogledom mršavog bandita otišao do obale jezera da bi „stetsonom“ zahvatio vodu.

Proteklo je desetak minuta. Meri je bila mirna. Pošto je popila vodu i pošto joj je oprezno pokvasio užareno telo osećala se malo bolje. Svaki čas je bacala pogled prema razbojniku koji je sedeo i čekao.

Šejn je primetio odjednom nešto u pogledu plavokose devojke što mu se uopšte nije dopalo. Samo se pretvarala da je smirena, ali je osećao da u njoj sve ključa. Morao je znati šta je s njom.

– Zar mi nećeš kazati šta te muči? – upitao je tiho.

Izgledalo je kao da se vraća sa nekog svog unutrašnjeg putovanja. Uspravila se u sedeći položaj i oprezno protrljala oči.

– Juče... kazala je lagano, mucajući... juče su me ta dva lupeža silovala, uzela kao kurvu, Šejn! Zaklela sam se samoj sebi da ću ih ubiti ako preživim. Shvataš li me?

Šejn je potvrdio. Kada je htela da ustane, oprezno je spustio

ruku na njena ramena i zaštitnički je privukao k sebi. Njena ramena su se trzala. Spustila je lice na Šejnovo i zalila ga suzama. Pustio je da se isplače ne rekavši ni reč. Čekao je da se Meri umiri i odvoji od njega. Gledala ga je očima nateklim od suza. Posle nekoliko trenutaka prkosno je nadlanicom obrisala oči i kazala:

– Neću učiniti ništa što bi nam moglo naškoditi. – Zvučalo je veoma ubedljivo. – Dugujem ti život, Šejn. Nipošto te ne bih dovela u opasnost.

Pomilovao je po dugoj, plavoj kosi ali je u mislima bio prilično daleko i nalazio se kod Mercedes Palome. Nalazio se sam protiv samozvane kneginje i njenih desperadosa. Meri mu teško može biti od neke pomoći. Uprkos tome, bio je čvrsto ubeđen, uskoro neće biti ni Mercedes ni njenih razbojnika. Zajedno sa Paskalom je svaki predviđeni korak pomno proučavan i zajednički su našli, činilo se, pravo rešenje. Bio je to ludo hrabar poduhvat ali je uz nešto sreće mogao i da uspe.

Nije slagao mršavog razbojnika. Njegov konj je nosio četiri bisage pune dinamita. Samo u jednoj torbi je, međutim, bio pravi dinamit. I sadržaj ostalih bisaga je izgledao potpuno isti, s tim što su kopači iz njih izvadili eksploziv. Učinili su to veoma vešto pa se zamena eksploziva običnom prašinom nije mogla primetiti. Zahvaljujući samo tako dobro obavljenom poslu jedino je Sejn mogao spolja otkriti koje su šipke dinamita razarajuće a koje bezazlene!

– Prokletstvo, šta si to učinio sa Erlom?

Psovka mršavog razbojnika trže Šejna iz razmišljanja.

– Ti si ga ubio, a meni pričaš bajke!

Čovek iz Sedme brigade se uspravi i podiže obrve. – On je dobio udarac kundakom „vinčesterkom“. Možda ne može da podnese baš mnogo, no obično idioti imaju tvrdu lobanju kao granit. Uostalom, možeš da odeš do njega i pogledaš a i da mu pomogneš da opet stane na noge ako ga baš toliko voliš!

– Pa ne baš toliko! – uzvrati lupež koji je takođe ustao i približavao se Šejnu i Meri. „Vinčesterku“ je držao u ruci sasvim labavo ali Šejn nije počinio grešku i potcenio ga. Taj tip mu sasvim razumljivo nije verovao i bio je veoma budan.

– Imamo vremena – kazao je. – U pravu si, Šejn. Doista je suviše toplo da se nastavi put. Njegov pogled prelete preko Šejna ka Meri Ferguson i u pogledu mu blesnu iskra. Nije trebalo nagađati šta se u banditovoj glavi vrzma, u tom času je u goloj plavuši opet video poželjnu ženu.

I Meri Ferguson je isto tako uhvatila i razumela pogled koji joj je mršavi uputio, isti onaj koji je zajedno sa svojim pajtašem prethodnog dana silovao.

Meri se uspravila u sedeći položaj. Ni za trenutak nije pokušala da pokrije najizazovnije delove svog tela. Naprotiv! Zabacila je ramena unazad dok se njeno mlado, oblo telo zateglo a na licu zaigrao drzak, izazovan osmeh. Bila je to situacija kakvu je Šejn bezmalo priželjkivao. No posle svih muka, straha i napora nije se usudio da zamoli devojku da zavodi razbojnika. Ipak, mudra Meri je shvatila da je takva taktika jedina šansa da se osveti tom zločincu i da zatim mirno krene sa Šejnom kod Mercedes Palome.

Bandit priđe još jedan korak bliže devojci. Posmatrao je Meri kao siguran plen što je ona do sada i bila. Nije se trudio da prikriva svoju požudu.

– Tebi je opet znatno bolje? – upitao je nespretno.

Bilo joj je bolje, to je tačno, ali ne baš sasvim dobro. Uprkos tome osmehnula se razbojniku na način koji je čak i Šejnu naterao znoj na čelo. Prosto nije postojao način da se muškarcu stavi do znanja tako jasno da žena nema ništa protiv potpune bliskosti.

Meri je ustala i nekoliko trenutaka se zanosila ali je najzad uspela da se potpuno osloni na noge i stoji čvrsto na tlu. Levom rukom je zabacila pramenove svoje duge, plave bujne kose a desnom prešla preko grudi. Oči su joj bile poluzatvorene.

– Samo trenutak – kazao je Šejn odmahujući glavom.

– Šta se dogodilo? – pitao je mršavi ljutito.

– Prokletstvo, nije pravo vreme za...

Meri Ferguson se nasmeja tiho i pokaza na lupeža. – On je ovde gazda – kazala je. – On određuje da li je pravo vreme.

Razbojnik je klimao potvrdno glavom.

– Prokletstvo, on bi te pustio da okončaš bedno da ja nisam došao!

– Besmislica! – odmahivala je Meri glavom i gledala mršavog. – On je čekao tebe, Šejn. Nije mogao znati da si u međuvremenu prešao na stranu Mercedes Palome. U svakom slučaju on me ne bi pustio da umrem. To je sigurno, zar ne?

– Sasvim tačno – tvrdio je razbojnik žustro.

Šejn opsova tiho ali uverljivo. – A šta je kog vraga sa Erlom?

– Pa sam si kazao da će se on bez ičije pomoći opet dići na noge – uzvratio je mršavi kome se sve manje dopadalo što se Šejn mota tu u blizini i što mu smeta.

– U redu, a šta je sa mnom? – pitao je.

Sada se razbojnik našao u nebranom grožđu. Meri mu je prišla bliže i prošla mimo Šejna. Na taj način se postavila između čoveka iz Sedme brigade i desperadosa.

– Ti ćeš se okupati i otplivati na drugu stranu jezera – palo je najzad lupežu na pamet najbolje rešenje. – Kada budem hteo da nastavimo put, daću ti znak. Tada se možeš vratiti ovamo.

Za lupeža je to bilo najjednostavnije i najbolje rešenje. Za Šejna i Meri, međutim, najgore moguće. Čovek iz Sedme brigade nije računao s tim da će ovom tipu pasti na pamet tako inteligentna ideja.

Sve je krenulo drugačije nego što je planirano. Bio je udaljen od lupeža nekih pet metara. Drugim rečima stajao je suviše daleko od njega da bi ga mogao iznenada napasti jer je ovaj još uvek držao „vinčesterku“ u ruci. Meri je trebalo ne samo da mu skrene pažnju sa Šejna, nego i da ga dovede u poziciju iz koje neće moći da dejstvuje.

– Zar nisi razumeo šta je gazda kazao, Šejn? – pitala je Meri spretno. – Jedno hladno kupanje ti sigurno neće škoditi.

Merina primedba je imala željeno dejstvo. Mršavi se nasmeja podrugljivo. Gledao je u Šejna dok mu se Meri približavala u malom luku tako da mu je prilazila okrenuta bokom.

Čoveku iz Sedme brigade je zastao dah. Mogao je da pretpostavi šta plavuša smera: zaskočiće banditu za vrat i pokušati da ga savlada. Da bi devojci to uspelo morao je ponovo da privuče razbojnikovu pažnju na sebe.

– Nećeš me se baš tako lako osloboditi – kazao je.

Desperados je upola okrenut pogledao prema Meri. Ona je upravo zastala na samo korak od njega i smešila mu se umirujuće.

– Možda i nisi tako važan kako to zamišljaš, Šejn – gotovo je režeći kazao mršavi. – Mogao bih da te napunim olovom pa onda saopštim Mercedes da drugačije nisam mogao. Ona bi to shvatila.

– A ja to mogu i da potvrdim, – ponudila se Meri odmah da svedoči.

Mršavi se nasmejao meketavo: – Pri tom joj kao utešnu nagradu donosim dinamit, što će se kneginji još više dopasti.

Šejn se pretvarao da je sateran u tesnac i podigao, braneći se, obe ruke u visinu ramena. – O kej, o kej! Ti doista imaš bolje adute, a osim tog đavo će znati iz kojih razloga me izgleda mala ne mari. Na drugu obalu jezera, kazao si?

Da, to je malo pre kazao ali izgleda da je u međuvremenu promenio mišljenje. Činilo mu se da je ipak najbolje da Šejna likvidira odmah, ovde. Lagano je podigao „vinčesterku".

Mišići čoveka iz Sedme brigade se zategoše. Sva razbojnikova pažnja bila je sada usredsređena na njega. Meri mora da stupi u akciju. Odmah, inače će biti prekasno.

Nije oklevala! Moglo bi se reći da je čak lakonogo skočila na mršavog razbojnika. Bacila se nisko pa je obema ispruženim rukama dokopala mršavog za noge. Padajući uspela je da ga izbaci iz ravnoteže, posrnuo je.

Šejn je izmakao pola metra u levo. Učinio je to baš u deliću sekunde kada je razbojnik zgrčio kažiprst i pucao. Da je ostao u mestu bio bi sigurno pogođen. Ovako, metak je prozviždao pored njega i uzburkao na jednom mestu vodu jezera. Mršavi je pokušao jednim trzajem da se oslobodi Merinog stiska. No devojka je snagom očajnika grčevito stezala razbojnikove noge, čak i onda kada je jednu uspeo da oslobodi njome zamahnuo prema devojci. To Šejn nije mogao da spreči. Međutim, uspela je zahvaljujući činjenici što je on svom snagom naleteo na razbojnika i formalno mu zario svoju glavu u stomak. Zbog tog žestokog udarca ni Meri više nije mogla da drži razbojnikovu nogu jer je u velikom luku, moglo bi se reći, preleteo preko nje. Kriknula je prodorno.

Čovek iz Sedme brigade se stuštio prema lupežu koji je u ovom trenutku hteo da se okrene u stranu i tako izbegne Šejnov nalet. Nije mu, međutim, uspelo. Šejn se bacio na protivnika, seo na njega i snažno zamahnuo pesnicom. Bio je to kao udarac malja po glavi. Tek tada je pustio „vinčesterku" koju je sve vreme držao grčevito.

Puška kliznu preko kamenitog tla i ostade da leži na dva metra rastojanja.

Meri Ferguson je ponovo kriknula i time dala Šejnu znak da se u međuvremenu pojavila još jedna opasnost. Nije, međutim, mo-

rao da se okreće, znao je da se može raditi jedino o Erlu, koji se u međuvremenu osvestio i došao u udoljicu.

Šejnu nije ostalo ništa drugo nego da se skloni što dalje od mršavog pa se prevrnuo naglo na drugu stranu. Mislio je samo na to kako da se dokopa puške dovoljno brzo ako ne želi da sve ovo, cela akcija bude uzalud.

Metak je prasnuo još dok je Šejn bio u pola okreta. Erl se nije samo vratio među žive, nego je posmatrao šta se zbiva, pa mu je čak uspelo da ponovo nađe svoju „vinčesterku" koju mu je Šejn oduzeo.

Erl je pucao na čoveka iz Sedme brigade. Samo za delić sekunde prekasno. Umesto da pogodi njega koji je za delić sekunde ranije svojim telom pokrivao mršavog dok ga je savlađivao, Erl je ispalio metak naravno namenjen Šejnu, ali se on zario u grudi onesvešćenog pajtaša.

Krik pogođenog sledio je Šejna na putu do „vinčesterke". Posle toga se zaorila psovka Erla kada je shvatio da je pogodio svog partnera. Još jednom je povukao obarač za Šejnom, ali je još jednom promašio jer je dejstvovao brzopleto.

Čovek iz Sedme brigade dokopa „vinčesterku" i privuče je uz sebe spreman da puca. Nije bilo vremena za oklevanje ili razmišljanje. Meri je bila tu, na nišanu, bez zaklona. Naredni metak razbojnika bi mogao biti namenjen njoj.

Šejn se okrete na tu stranu, dok je Erl bio udaljen nekih 40 metara na sred suncem obasjanog prostora. Potpuno se oslobodio veza i držao pušku pritisnutu o rame. Tačno onako kako je to Šejn i pretpostavljao, lupež se sada potpuno usredsredio na Meri Ferguson. Video je čak kako se razbojnikove usne pomeraju, verovatno je hteo da zahteva od Šejna da odbaci oružje jer će u protivnom pogoditi Meri.

Do toga nije uopšte došlo. Šejn je iz bočnog položaja pucao na Erla. Dva puta za redom nišaneći precizno. Istog časa se Meri bacila na tle.

Šejn je već bio spreman da povuče obarač i treći put. Kažiprst mu se već grčio na obaraču jer je Erl još uvek stajao na jarkoj sunčevoj svetlosti. Još uvek je držao „vinčesterku" pritisnutu na rame pa je izgledalo da je čovek iz Sedme brigade promašio cilj. To je dovelo strelca u nedoumicu, jer mu se nije odavno, godinama desilo da dva puta promaši cilj. No ovog puta mu se izgleda baš to dogodilo.

Srećom bio je samo privid. Samo trenutak kasnije odjednom Erlova „vinčesterka" pade na tle, a on sam klonu na kolena. Sekundu kasnije se samo prevalio na stranu. Pao je kao gromom pogođen.

Šejn je čekao s puškom na gotovs, iako nije doista verovao u to da se radi o triku, kojim bi lupež zbunio protivnika.

– Meri? – pitao je ne dižući pogled sa Erla koji je ležao ne pomerajući se. – Je li sve u redu?

– Jeste!

Šejn se oprezno uspravi. – Šta je sa onim drugim?

– On je mrtav!

Uputio se prema nepomičnom Erlu. Delilo ga je još dvadesetak koraka od njega kada je oborio cev puške. Sada je već mogao da vidi slomljen pogled razbojnika upravljen u pravcu užarene sunčeve lopte. Duboko je uzdahnuo, a onda se okrenuo u suprotnom smeru.

Meri Ferguson je sela na zemlju. Njen nemirni pogled kružio je između Šejna i dvojice ubijenih razbojnika. U njenom pogledu je još uvek bilo prilično straha i podozrenja. Postepeno je počela da shvata da je sve ovo prebrodila živa i da joj od te dvojice ne preti nikakva opasnost.

Šejn sede pored nje u senku. Meri se privuče bliže njemu. Njene krupne oči su bile vlažne. Lagano je podigla ruku i prelazila dlanom preko Šejnovog neobrijanog lica.

– Obuzeo me je strah, Šejn – kazala je. – Tako užasan strah!

– Znam to Meri – umirivao je Šejn. – Pa to je normalno. Srećom, sve je prošlo, nemaš se čega više bojati. Definitivno prošlo. Ostali se neće vraćati ovamo, krenuli su prema mestu gde treba napasti voz. Čekaju mene i dinamit. Istina, mene kao zarobljenika.

Sve umirenija Meri Ferguson prebaci ruke oko Šejnovog vrata i priljubi se uz njega. Time je izražavala svoju sreću i zahvalnost a i podsvesno tražila zaštitu. Preko njegovog ramena je bacila pogled na dvojicu mrtvih desperadosa. Meri je, istina, računala s tim ali nije osećala ipak rasterećenje i olakšanje zbog njihove smrti. Na neki način bila je spremna da im oprosti sada ono što su joj učinili.

Šejn je držao čvrsto. U tom trenutku je doneo nepokolebivu odluku da je ne vodi sobom u dolinu Mrtvog anđela. Po glavi mu se vrzmala misao o logoru kopača zlata i o Paskvalu. Do tamo je bilo pola dana jahanja. To vreme mu u ovoj situaciji nije značilo bezmalo ništa. Kod Paskvala bi Meri bila apsolutno sigurna. Jedan od kopača bi je kasnije mogao kada za to dođe vreme i kada se bude potpuno oporavila, odvesti u Feniks.

– Kada polazimo, Šejn?

– Kada žega oslabi i sunce ne bude pržilo tako jako.

– Poznaješ li put do doline Mrtvog anđela.

– Da – odgovorio je čovek iz Sedme brigade. – Ali ti nećeš sa mnom, Meri. Odvešću te u naselje kopača i...

– Ne! – uzviknula je žustro. Njeno lice žestoko oprljeno suncem delovalo je odlučno. – Možda ti moja pomoć bude potrebna, Šejn. Ti si me...

– Jahaćemo zajedno u naselje kopača kod Paskvala. To je jedan moj stari, dobri poznanik. Neko od njegovih ljudi će te kasnije odvesti u Feniks, Meri. Mislim da Mercedes Paloma očekuje samo mene.

– Ona će te ubiti, Šejn! – kazala je s neskrivenim strahom u glasu.

– U svakom slučaju će to pokušati – uzvratio je Šejn smejući se. – No to ne znači da će joj i uspeti.

Meri ga je trenutak ranije pustila iz zagrljaja a sada ga je ponovo prigrlila čvrsto, držeći se za njegov vrat kao davljenica.

– Nećemo se videti više nikada!

– Hoćemo – uzvratio je Šejn uzdržano.

– Kada i gde?

– Jednog dana u Feniksu.

Njeno lice se sada još više približilo njegovom a onda je spustila usne na njegove. – Feniks! – uzviknula je žustro. – To više neće biti kao ovo sada.

– Sigurno da neće!

– To znači da se nikada nećemo videti kao ovde, sada!

Čovek iz Sedme brigade spusti pogled na njeno nago telo i odmahnu glavom. – Ni ja ne verujem da ću te u Feniksu videti ovakvu, ili možda hoću?

Ponovo ga je poljubila. Disala je sve brže. Bila je prokleto zavodljiva i poželjna ali je Šejnu ovog puta bilo lako da se tome odupre.

– Možda ipak hoćeš, Šejn. – Pomalo neodlučnim pokretom sklonila je čuperak plave kose s lica. – U pravu si. Ako se dogodi, ako se mislim među nama dogodi nešto, to ne bi trebalo da bude ovde. Ne na mestu za koje me vezuju tako užasna sećanja. Možda u Feniksu?

Nekoliko sati kasnije, dok je Meri Ferguson spavala, Šejn je sahranio ubijene. Posle toga su krenuli na put jer je žega znatno popustila.

VII

Mercedes Paloma je čekala već puna dva dana. Ulogorila se zajedno sa svojim desperadosima u dolini Mrtvog anđela. To je kraj u kojem je pre mnogo godina tragano za zlatom. Samo još jedno od mnogih napuštenih naselja ljudi koji su tragali za srećom i brzom zaradom. Kopači su sagradili kolibe ali brzo po dolasku napustili svoja staništa. Zbog toga što nisu našli ništa ili zbog toga što su pre nego što su bilo šta otkrili posle nekog vremena dobili obaveštenje da na nekom drugom mestu ima izgleda da se obogate jer je otkrivena neka žila žutog metala.

Mercedes je sedela u senci jednog trošnog krova. Alberto se nije vratio iz Feniksa. Četvorica koja su sa Balestom krenula po dinamit nisu se vratili pa čak ni dvojica desperadosa ostavljena kod jezera da uhvate Šejna nisu došla.

Među njenim ljudima se javio nemir. Širile su se priče o nekoj prokletoj nesrećnoj zvezdi koja ih je počela pratiti. Neki od malog broja ljudi koji su još bili ovde govorili su, istina, krišom zaklanjajući usta šakama da je možda bolje odustati od napada na voz.

Mercedes je posmatrala ljude koji su se povukli dalje od koliba i okupljali oko Grina. Harold Grin je bio čovek iz Kanzasa čije su poternice krasile šerifske kancelarije u četiri države. Bio je visok i plećat, a kosa mu je imala neki crvenkasti odsjaj. Uz Balesta, bio je poslednji koji je bio pod komandom njenog oca. To znači ako Grin bude hteo, moći će nagovoriti ostale ljude da ostave Mercedes na cedilu i da se priključe njemu.

Još od prepodneva je posmatrala tog plećatog čoveka iz Kanzasa. Grin bi mogao, nema sumnje, da joj pomrsi račune. No ona je htela taj prokleti voz i čoveka po imenu Šejn!

Ustala je, uvukla se u senoviti ulaz u kolibu i zabacila svoju blistavu crvenu kosu na potiljak. Bio je to provereni i uvežbani, jedan od njenih zavodljivih pokreta. Znala je da time snažno deluje na svoje ljude. Prema tome ni Grin nije mogao biti izuzetak. Preko, iz pravca susedne kolibe Grin je video kneginju i pošao prema njoj. Mercedes zabaci glavu. Gledala ga sa tog rastojanja pravo u oči i znala šta čovek iz Kanzasa misli.

– Grin!

Prilazio je lagano. Zastao je na pola puta i pogledao je upitno.

– Pošalji dva čoveka gore među stene kako bi mogli da osmatraju celu okolinu. Htela bih da me obaveste odmah ako se neko približi. O kej?

Grin je oklevao kratko a onda potvrdno klimnuo glavom, okrenuo se i doviknuo ljudima naređenje. Dvojica određenih, činilo se, ustali su nevoljno i uputili se prema konjima koji su stajali vezani u senci. Nešto kasnije su prošli kroz klanac iza kojeg se nalazila staza koja je vodila uzbrdo. Sa dobro odabrane pozicije se ceo predeo miljama daleko mogao sagledati, naizgled nepregledni prostor ispred doline Mrtvog anđela.

– Grin!

Čovek iz Kanzasa je prišao bliže. Držao je glavu malo oborenu da ne bi Mercedes sa njegovog mršavog lica izbačenih jagodica mogla jasno da vidi njegovo neraspoloženje i otpor.

– Šta govore ljudi, Grin? – pitala je samozvana kneginja.

– Ništa, – uzvrati Grin. – Ne moraju ni govoriti bilo šta. Na njima se jasno vidi pravo raspoloženje. Oni više ne veruju u to da će poduhvat sa tim prokletim vozom biti uspešan. Mislim da bi se većina njih najradije za izvesno vreme povukla u Meksiko. U poslednje vreme se oko nas uzvitlala prevelika prašina.

Mercedes se nasmeja grleno. Uzmakla je korak unazad u kolibu ne ispuštajući ni za čas Grina iz vida. Trebalo je pridobiti tog čoveka a to je mogla samo na jedan, ženski način. Računala je na dve stvari: na njegovu sujetu i naravno pohotu! Grinov pogled bio je bukvalno prikovan za izrez na njenoj bluzi. Gornja tri dugmeta su bila otvorena. Kada bi se pokrenula ili nagnula na stranu tkanina bi se razmakla još više i oslobodila pogledima njene predivne grudi.

– Šta misliš o svemu, Grin? – pitala je Mercedes.

Visoki čovek iz Kanzasa sleže ramenima. – Ti si šef, vođa – rekao je zatim muklo.

Mercedes klimnu glavom delujući sasvim opušteno, što u ovom trenutku nipošto nije bila. Na neki način nije baš verovala bez ostatka ovom čoveku. Sve dok je Balesto bio tu, bio je na neki način potisnut u pozadinu iako je u početku takođe gajio nadu da će postati prvi oficir desperadosa.

– Hoću da znam šta ti misliš – ponovila je Mercedes.

– Mislim da neće biti ni malo lako, naprotiv, ako je onaj melez bio u pravu da je voz tako vraški dobro obezbeđen.

Harold Grin pređe rukom preko kose. Mercedes je videla da mu je čelo orošeno znojem. Znoj nije izazvala samo žega koja je

lebdela nad dolinom. Čovek iz Kanzasa se znojio i zbog pogleda na nju.

– Dalje, Grin – insistirala je samozvana kneginja desperadosa.

Grinu je bio potreban unutrašnji podsticaj jer je bilo opasno imati drugačije mišljenje od Mercedes. No, neka je proklet, on je ipak muškarac a oni ostali stoje iza njega.

– Bez dinamita koji Balesto treba da donese nećemo uspeti. Most je jedina mogućnost. Ako ga u pravom trenutku dignemo u vazduh survaće se u provaliju. Pri tome će stradati i vojnici sa tim svojim prokletim „gatling" topom. Potreban nam je taj dinamit! To je ono što me muči. Nema Balesta, ni dinamita!

– Možda možemo tako da sredimo most da se voz i bez...

Grin joj priđe još jedan korak bliže i odmahnu glavom. – Imamo na raspolaganju samo još jedan dan. To nije dovoljno i ljudi to znaju.

– Držiš li ti momke pod kontrolom?

– Svakako.

– Ako ti to hoćeš, bio bi pravi odgovor. Zar ne, Grin?

Grin se znojio još više. Pratio je Mercedes užarenim pogledom dok se ona namerno, izazivački sve više povlačila u kolibu.

– Tako je, nek' sam proklet!

Mercedes se smeškala i dalje raskopčavala bluzu, ne ispuštavajući Grina iz vida. Videla je da drhti.

– Sredićemo taj voz – kazala je tiho. – Mi zajedno, a ti ćeš voditi ljude.

Bluza je odlepršala na pod. Grin je piljio u uzdrhtale grudi kneginje. Još nikada u svom životu nije video lepšu ženu, čak nije ni verovao da lepša uopšte postoji.

– Ti si sada prvi oficir Grin!

Mercedes skide opasač s revolverima, pusti ga da padne i još odgurnu nogom u stranu. Suknja joj kliznu niz kukove. Ispod nje je bila naga. Jedino je još imala poluvisoke crne čizme sa mamuzama.

– A kada se Balesto vrati? – jedva je procedio Grin.

– Ti si moj prvi oficir, novi prvi oficir. Pasji sin od onog Meksikanca me je pustio da ga čekam. Ako bude došao sa ili bez dinamita poslaću ga lično do đavola!

Naravno, ova ponuda da bude prvi oficir odgovarala je Grinu jer je to podrazumevalo i biti ljubavnik ove lepotice. Inače, njene blistave zelene oči potvrdile su Grinu da je pretnja ozbiljna, i da se Balesto neće baš dobro provesti.

– Možda ćemo svi otići do đavola! – kazao je Grin. Potpeticom je gurnuo vrata kolibe i uskovitlao prašinu. – Ali pre nego što se to desi hoću da te imam!

Mercedes je raširila ruke kada joj je Grin prilazio. Zagrlila ga je i priljubila se uz njega.

– Možeš me imati – kazala je dišući teško. – Ali mi nećemo otići do đavola! Osećam to, Grin. Uspećemo da sunovratimo taj prokleti voz u provaliju. Nas dvoje zajedno.

Grin se složio. Uostalom, jedva da je i čuo šta Mercedes govori. S obožavanjem je dodirivao glatku kožu njenog divnog tela.

Osetio je da kneginja drhti pod tim dodirima i u tom trenutku bio je spreman ako treba da za nju krene pravo u pakao.

– Mercedes... – mucao je.

Nije uspeo da kaže ništa više jer je spolja dopro oštar zvižduk. Bio je to ugovoreni znak za to da se neko približava dolini Mrtvog anđela.

Istom brzinom kojom se Mercedes bacila u njegovo naručje, odvojila se od njega i povukla u nazad. Prošla je mimo Grina i prišla naga vratima otvorivši ih naglim pokretom.

– Šta je? Šta se zbiva?

– Jedan jahač, sam! – doviknu jedan od stražara.

– Ko je to?

– To još nismo mogli da razaznamo.

– Držite ga na oku i pustite da prođe!

Harold Grin priđe kneginji i spusti joj ruku preko ramena.

– Šta sad? – pitao je čovek iz Kanzasa.

Mercedes ga odmeri od glave do pete. – Sada ćemo sačekati da saznamo ko je taj momak i šta traži baš ovde. Posle toga ćemo nastaviti tamo gde su nas prekinuli prvi oficiru!

Grin se složio jer mu drugo i nije preostajalo.

VIII

Šejn je lagano jahao kroz kanjon koji je vodio u dolinu Mrtvog anđela. Ko je i kada toj dolini dao ime nije imao pojma. Sedeo je povijenih ramena na svom konju i bio iscrpljen i umoran upravo onako kako je i izgledao na prvi pogled.

Pošto je Meri Ferguson smestio kod Paskvala, odmah je nastavio dalje. Morao je na put jer vremena za gubljenje nije bilo. Sutra u toku podneva doći će voz. Taj rok je pritiskivao čoveka iz Sedme brigade, bio mu za vratom i gonio napred. Ako ne bude stigao blagovremeno, strahovao je da bi Mercedes mogla da napusti plan i odustane od njega, povuče se dalje prema jugu i možda da preko granice nestane u Meksiku. Šejn, istina, nije poznavao tu ženu ali je ipak nije smatrao toliko bezumnom da pokuša napad na voz bez dinamita. Jahao je kao da ga đavoli gone i stigao na vreme do cilja.

Mercedes Paloma, samozvana kneginja i njeni preostali desperadosi još uvek su bili u dolini Mrtvog anđela.

Pola sata ranije je Šejn između stena otkrio senku nekog čoveka. To ga nije iznenadilo. Nije ga uznemiravalo to što prate i motre njegov dolazak.

Bezmalo opušteno pustio je i svog konja da ide hodom, jer se naravno i životinja nalazila na kraju snaga. Sve vreme, jašući tako lagano kroz kanjon, mislio je na to da ga Mercedes želi živog. Prema tome nije morao strahovati da će ga razbojnici skriveni iza stena zasuti vatrom.

Pola sata kasnije se našao na cilju. Dolina se otvarala pred njim. Video je kolibe, trošne i polusrušene kao, uostalom, i one u naselju kod Paskvala.

Malo se uspravio u sedlu, zabacio „stetson“ na potiljak i obri-

sao znoj sa čela. Izbrojao je sedam koliba. Bio je to pred njim jedini zaklon, senka u ovom predvorju pakla gde je jara lebdela u vazduhu preteći da sažeže sve. Konj je išao lagano prema kolibama kao da i sam traži zaklon od sunca.

Čovek iz Sedme brigade je držao mirno ruke na vrhu sedla. Video je četvoricu ljudi kako sede u senci jedne od koliba i gledaju ga kao da pred sobom imaju utvaru. Dvojica od njih su spustili ruke na drške svojih revolvera. Međutim, ni jedna cev nije bila uperena u njega. Niko nije pokazivao nameru da ustane i da ga pozdravi.

Tek kada se pomerio sa sunca tako da mu zraci nisu bili uprti pravo u oči, video je zbog čega se niko od ljudi nije pomerio.

Crvenokosa žena u crnoj bluzi i uzanoj suknji stajala je na verandi kolibe koja mu je bila najbliža. Njena duga kosa presijavala se na suncu kao bakar. Padala joj je u slapovima na uzana ramena. Držala je ruke prekrštene na grudima, čime ih je još više isturila i otkrila. Njene svetlucave zelene oči posmatrale su ga gotovo podsmešljivo.

Muškarac pored nje držao je „vinčesterku" na gotovs. Bio je visok, plećat, svetle crvenkastosmeđe kose. Harold Grin, čovek iz Kanzasa! Šejn ga je prepoznao odmah, na prvi pogled, iako ga do sada nije video pred sobom. No poternice u kancelarijama čuvara zakona je viđao često, a među njima i Grinovu.

Šejnov konj se odmerenim hodom približavao kolibi. Tri metra ispred trema povukao je uzde, zaustavio životinju i kliznuo iz sedla. I to na onu stranu na kojoj ni za trenutak ne može biti van domašaja čoveka iz Kanzasa. Ovaj se baš nije obradovao Šejnovom dolasku. Sada, međutim, kada je stigao u dolinu Mrtvog anđela i konačno stao pred Mercedes Palomu, čovek iz Sedme brigade nije smeo dozvoliti da počini i najmanju grešku.

Cev Grinove „vinčesterke" se podiže malo više. Usta su mu se pretvorila u uzan prorez a kažiprst stajao spreman na obaraču.

– Ne bi smeo da omaškom puca na konja, Mercedes! – kazao je Šejn tiho. – Bisage su pune dinamita!

Do tog trenutka je Mercedes Paloma stajala bez pokreta i odmeravala ga nekim čudnim pogledom koji nije mogao da protumači. Mogao je da znači sve. Sada se odvojila od kolibe, iskoračila iz njene senke i prišla rukohvatu uz stepenice verande čija je površina bila blago nagnuta na dole. Neki od stubova bili su polomljeni a drugi već bili načeti zubom vremena. Cela koliba nije mogla da izdrži još dugo pre nego se cela sruši.

– Dinamit! – kazala je Mercedes pridržavajući se rukama za trošnu ogradu. Nagnula se napred tako da se otvor na bluzi razmaknuo. Video je grudi ove đavolske lepotice u svoj lepoti i veličini.

– Da, svakako – uzvrati Šejn. – To si i čekala, zar ne?

Kada joj je prišao korak bliže Harold Grin steže obarač i prašina se uskovitla tik uz Šejnove čizme. Metak se zario u tle.

Odmah su poskočili i ostali desperadosi koji su do tada gotovo apatično sedeli u senci ostalih koliba. Izvukli su svoje revolvere iz opasača i nanišanili na pridošlicu.

IZAŠLI SU IZ ŠTAMPE NAŠI NOVI STRIP ALBUMI!

ASTERIKS I KLEOPATRA
tvrdi povez: 300,00 din.

TALIČNI TOM I JUNAK MLAKONJA
tvrdi povez: 300,00 din.

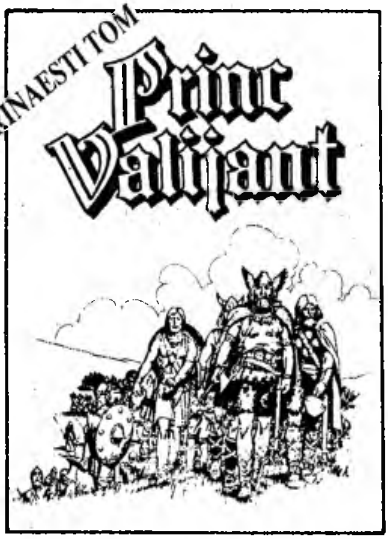

PRINC VALIJANT XIII tom
meki povez: 480,00 din.
tvrdi povez: 750,00 din.

Zainteresovani mogu
da se jave na našu adresu:
FORUM - MARKETPRINT,
Radnička 32,
PP 22, 21102 NOVI SAD,
sa naznakom - za Milana Kiša.
Tel.: 021/611-968

Mercedes Paloma se naglo okrete prema Grinu.

– Prokleti idiote! – Kazala je to glasno ali nije delovala ni malo uzbuđeno niti joj je glas bio piskav. – Zar nisi čuo šta je u bisagama?

Grinovo lice buknu a na vratu mu iskoči žila koja je nedvosmisleno ukazivala da je besan. Stegao je zube.

– Da možda ne veruješ u to? – pitao je muklo.

Ne obazirući se na oružje koje je Grin još uvek držao podignuto, čovek iz Sedme brigade otvori bisage u kojima se nalazio pravi dinamit, izvadi jednu šipku i baci je Grinu pred noge.

– Učini mi jednu uslugu, idiote! – kazao je. – Idi do sredine ove proklete doline, potpali fitilj i zadrži šipku u ruci. Time bi sve, a i nas ovde oslobodio nekog ko je i onako suvišan!

Razrogačenih očiju je Grin gledao u šipku dinamita ispred svojih nogu. Progutao je pljuvačku. Znoj mu se slivao niz lice i pekao oči.

Ostali razbojnici su se povukli u senke koliba pošto im je Mercedes naložila to odlučnim pokretom ruke. Zadržali su me, međutim oružje u rukama. Bilo je upravo onako kako je Šejn i zamišljao: nisu mu ostavljali priliku da bilo šta preduzme.

Grin ponovo podiže pogled. Videlo se da je nesiguran. Cev „vinčesterke“ spustio je samo nekoliko santimetara.

– Zbog čega ne učiniš ono što ti je on rekao? – upitala je Mercedes tiho. – Možda je sve to stvarno samo blef, prvi oficiru?

Grin se trže. Opsovao je neobuzdano i sišao sa verande u prašinu. Lagano se približavao Šejnu i njegovom konju.

Čovek iz Sedme brigade se pretvarao kao da ga i ne primećuje. I dalje je posmatrao crvenokosu lepoticu koju je već nedeljama gonio i pred kojom je konačno stajao.

– Bio je to vraški dug i težak put – kazao je Šejn muklo. – Ali kada te posmatram, smatram da su se svi napori isplatili. Ti si doista lepa kao što se o tebi priča.

Grin je prošao mimo njega s leve strane. Za delić sekunde ga Šejn nije mogao pratiti ni krajičkom oka. Pre nego što je mogao da načini poluokret telom dogodilo se!

Cev Grinove „vinčesterke“ se ustremila na Šejna. U poslednjem trenutku pokušao je da se sagne i izbegne udarac. Reagovao je prekasno. Cev ga je udarila sa strane po glavi i bacila ga onesvešćenog.

IX

Kada se Šejn probudio, došao svesti, ležao je u polumraku. Osećao se užasno, jer glava samo što mu se nije rasprsnula od bolova. Potrajalo je neko vreme pre nego što se setio gde se nalazi i šta se dogodilo. Ruke su mu bile vezane a kraj konopca vezan za jedan od potpornih stubova verande, pod koju su ga stavili.

Osećao je užasnu mučninu i teško je potiskivao. Otvorio je oči i smestio se, koliko je to bilo moguće, u poziciju iz koje je mogao da gleda šta se zbiva ispred verande. Nalazio se ispod kolibe ispred

koje je bio onesvešćen. Njegov konj se nalazio nedaleko od te kolibe u senči. Sa konja su bile skinute bisage.

U međuvremenu dok je bio bez svesti sunce je zašlo za stene tako da je još samo purpurnom svetlošću obasipalo dolinu. Za pola sata zavladaće mrak. Hteo je da se uspravi. Nije bilo moguće jer je prostor između verande i zemlje ispod nje bio previše nizak. S druge strane, konopac kojim su mu ruke bile vezane a zatim pričvršćene za potporni stub, bio je previše kratak. Nije se, dakle, mogao otkotrljati ispod verande.

Iz kolibe je odjednom začuo šumove, a zatim i razabrao reči.

– Ja sam te od uvek želeo samo za sebe! – rekao je čovek.

– Znam to!

Bio je to glas Mercedes Palome. Muškarac je nesumnjivo bio Grin.

– Pa dođi onda, Mercedes!

Mercedes Paloma je glasno ječala. Glasovi koje je puštala bili su gotovo životinjski.

Nad Šejnom je škripala neka postelja, a povremeno i glasovi Grina i Mercedes koja svom prvom oficiru, nazvanom na španskom tenijente, nije samo dočaravala nebo na zemlji nego i sama potpuno uživala u svemu.

Nije mogao da proceni koliko je to trajalo. Tek odjednom je zavladala tišina. Tada je neko ustao sa postelje i nervoznim koracima krstario prostorijom.

– Prokletstvo, trebalo je da ga odmah pošalješ u pakao! – kazao je Grin. – Već nedeljama nam je za petama. Možda čak povlači za sobom i nekolicinu zvezdonosaca!

Kneginja desperadosa se nasmeja tiho. – To zvuči bezmalo kao da ga se ti bojiš!

– Do đavola, ne!

Po šumovima koje su zatim čuli i Mercedes je ustala sa postelje. Jedan prozor je bio otvoren.

– On ima kod sebe taj prokleti dinamit, a Balesto i ostali se nisu vratili, Mercedes. Zar te to ne nagoni na razmišljanje?

- Verovatno ih je on poslao u pakao, Grin.

Grin se muklo nasmeja. – Zar jedan čovak, sam?

– Jesi li ga video?

– Nisam video na njemu ništa posebno.

– On je sigurno jedan od onih ljudi koji sigurno sve više izumiru. Mislim na ljude koji nezadrživo idu putem koji su odabrali i ništa i niko ih osim smrt ne može zaustaviti, ni sprečiti. Jesi li video njegove proklete oči i izraz lica. Da sam ja muškarac i da treba da mu se suprotstavim bio bi me strah!

Grin je nekoliko trenutaka ćutao, a onda opsovao žestoko.

– Ako hoćeš pokazaću ti da on nije nimalo drugačiji od ostalih, Mercedes. Mali komad usijanog olova između očiju i otputovaće pravo u pakao.

– Sigurno – složila se Mercedes. – Ali za razliku od ostalih ovom čoveku treba usijani komad olova poslati iz zasede. Naime, ljude koji mu se suprotstave licem u lice, pobeđuje! Alberta u Feniksu, a Balesta i još četvoricu uz put. Ostavili smo dvojicu naših

kraj jezera sa devojkom kao mamcem i sa melezom. Gde su oni, Grin? Hej, možeš li mi reći gde su oni? Jesi li ikad sreo čoveka koji za tako kratko vreme može da pređe toliki put?

– Ja ću ga likvidirati!

– Činićeš tačno ono što ti ja budem kazala, ništa osim toga Grin!

– Šta to treba da znači?

– Nećeš ga ubiti, Grin. Možda ću ja to učiniti a možda i neću. Ne znam još dovoljno o njemu. Bolje rečeno premalo znam. Hoću da saznam zbog čega se uputio ovamo u dolinu noseći nam dinamit, ako nam je neprijatelj. Znaš li ti možda odgovor, Grin?

Prvi oficir je ćutao a Šejn koji je ispod verande mogao da razabere svaku reč, razvuče usta u kiseo osmeh. Pomislio je da će lupeži i njihova samozvana kneginja to saznati prilično brzo.

– A sada se gubi kod ostalih momaka, Grin. Pobrini se da straža između stena dobije smenu. Jedan od ljudi bi trebalo da bude postavljen tako da stalno ima na oku Šejna.

– Znači ni ti mu baš ne veruješ, zar ne?

– Ne znam ni sama, – uzvrati Mercedes Paloma. – Sada se gubi!

Vrata se otvoriše bučno i Grin stupi na verandu. Šejn žmirnu tako da mu se oči pretvoriše u dva uzana proreza. Tako ga je mogao videti a da lupež sa tog rastojanja ne primeti da se osvestio.

Grinova krupna senka prekri Šejna. Samo tri koraka od verande je čovek iz Kanzasa zastao i licem izobličenim od mržnje posmatrao Šejna. Onda se okrenuo i teškim koracima uputio ka jednoj od okolnih koliba.

Čoveku iz Sedme brigade je sada bilo jasno da je opasnost koja mu ovde preti ogromna, i to ne samo od Mercedes nego i od ovog neobuzdanog, krvožednog razbojnika za kojim je u nekoliko država Amerike bila raspisana poternica zbog ubistva.

Nekoliko minuta pošto je Grin izašao iz kolibe došla je Mercedes Paloma. U međuvremenu se mrak spustio na dolinu Mrtvog anđela. Prvo je ugledao samo jednu senku. No, pošto se trenutak kasnije mesec pojavio iza stena mogao je da vidi oblo, znojem pokriveno telo kneginje desperadosa. Bio je to prizor od kojeg mu je zastao dah. Sada kada je video takvu u punoj, neskrivenoj lepoti nije se čudio što je veliki broj divljih momaka spremno sledio ovu ženu ako treba i u samu smrt.

Spustila se na još toplu zemlju koju je do pre jednog sata žarilo nemilosrdno sunce. Kao zmija dopuzala je blizu Šejna, a onda se okrenula na bok i pokazala tako svoju punu lepotu. Vrhovima prstiju je bezmalo nežno dodirivala Šejnovo lice. Trajalo je to nekoliko trenutaka a onda se nasmejala grleno.

– Znaš li da ja na ovaj trenutak čekam već prilično dugo? – upitala je šapatom.

– Da, – potvrdio je čovek iz Sedme brigade. – Pošto sam upoznao momke kojima si do sada bila okružena, mogu da razumem da si čeznula za jednim pravim čovekom.

Smejala se još uvek, ali su joj se prsti zgrčili tako da je sada iza njih ostajao crveni trag na Šejnovom licu.

– Čekala sam te jer hoću da te ubijem lično, svojom rukom! – rekla je sikćući.

– To bi bila prokleto velika greška! – tvrdio je Šejn trudeći se da ostane miran.

– Zar bi, doista?

– Grin je čovek koji može nekog da ubije iz zasede a ni drugi nisu ništa bolji, Mercedes. Oni svi znaju, istina, gde se šipka dinamita potpaljuje ali ne i kako se on postavlja na konstrukciju nekog mosta ako se namerava taj most u određenom trenutku dići u vazduh. O tome ni jedan nema pojma!

Mercedes se približi Šejnu još malo. Osećao je njen topli dah na svom licu. Osećao je njene nabrekle grudi.

– Ti to znaš, zar ne?

– Svakako da znam!

– Zbog čega si došao ovamo?

– Zbog toga što mi je dojadilo da jašem po svetu kao poslednja skitnica – uzvrati Šejn. – Ja znam šta se u tom vozu nalazi, Mercedes. Tamo je više zlata i novca nego što desetak ljudi mogu tokom celog života da potroše.

– I ti hoćeš svoj udeo u tome?

– Ja hoću polovinu, Mercedes Paloma!

Približila se još više, priljubila uz njega i poljupcima pokrivala mesta na licu gde su ostali tragovi od njenih izliva besa.

– Polovinu – šapnula mu je na uho.

– Da – ponovio je Šejn muklo. – Polovinu plena i tebe celu!

Prelazila je rukama preko njegovog tela. Disala je teško. Čovek iz Sedme brigade je zatvorio oči. Misli su mu odlutale u drugom pravcu. Misilio je na Meri Ferguson koja ga očekuje u Feniksu. Mislio je i na sve zlo i svu nevolju koju su Mercedes i njeni desperadosi širili Zapadom.

Mercedes Paloma je zaječala. Priljubljena uz njega pocepala mu je košulju na grudima i naslonila svoje užareno lice na njegovu kožu. Tada se odjednom odvojila od njega, iako se samo trenutak ranije kretala tako kao da hoće da mu se uvuče do pod samu kožu. Otkotrljala se na stranu tako da su se njene grudi nalazile samo nekoliko santimetara od Šejnovog lica.

– Hoćeš mene, Šejn? – kazala je toplo. – Možda i ja hoću to isto. Gde je Balesto, Meksikanac?

– On se sa ostalima peče u paklu.

– A Alberto, Meksikanac iz Feniksa? Šta je sa dvojicom mojih ljudi koje sam ostavio kraj devojke na obali jezera?

– Prave društvo Balestu i ostalima.

– Šta je sa Zaradom, melezom i devojkom iz Feniksa?

– Mrtvi!

– Zar si ubio devojku?

Šejn se muklo nasmeja: – Ja bih nešto drugo učinio s njom – kazao je. – Ubili su je tvoji idioti. Pokušali su da je po drugi put siluju. Devojka se branila pa je jedan od dvojice, Erl izgubio nerve i ustrelio je. Time mi je dao priliku da ga, kao uostalom i onog drugog tupoglavca, pošaljem do đavola!

Mercedes je disala ubrzano. Malo se uspravila pa su joj grudi već dodirivala Šejnovo lice.

– Mislio sam što manje ljudi, sve veći udeo! – kazao je konačno.

– Ti si stajao na drugoj strani Šejn, uz zakon.

– Ponekad se spozna prilično kasno da se nalaziš na pogrešnoj strani. Ja sam ipak to spoznao manje-više blagovremeno. Čim taj prokleti voz bude ležao na dnu klanca, možeš još jednom razmisliti da li mi veruješ ili ne.

Režeći kao divlja mačka otkotrljala se ispod verande na otvoreno i ustala. Mesec koji je sada bio iznad vrhova stena osvetlio njeno privlačno i uzbudljivo telo srebrnastim sjajem.

Šejn je posmatrao. Ona će umreti, ili kao zatvorenica biti sprovedena u Feniks i tamo joj se suditi. U ovom trenutku je bio u to potpuno siguran.

– Do sutra, Šejn

X

Ljudi koji su ga pratili pri pentranju po drvenoj konstrukciji mosta disali su s mukom. Prosto nisu bili navikli na pentranje. Ukupno uzev, kondicija im baš nije bila naročita. Momci nisu nosili oružje kao ni Šejn, uostalom. Mercedes je zadržala Šejnovo oružje i oružje ljudi koji su ga pratili, verovatno strahujući da bi on nekom od njih mogao oteti revolver. To čovek iz Sedme brigade nije ni nameravao.

Bisage su vezivane za uže i povlačene gore. Bisage sa šipkama dinamita. Šejn ih je prihvatao i dodavao dalje razbojnicima. Prema njegovim uputstvima pričvršćivali su šipke na određena mesta na mostu. Sve je to obavljano na prvi pogled veoma stručno i verovatno bi prema tim uputstvima most bio dignut u vazduh da su šipke dinamita bile prave. Međutim, one prave, pogibeljne, još uvek su se nalazile u bisagama u dolini. Šejn ih je sa svog mesta mogao videti jer su bile naslonjene na jednu kamenu barijeru. To je bila markirana stvar. Bolje rečeno jedine bisage u kojima su se nalazile prave šipke dinamita bile su od pohabane kože. Stajale su tačno na mestu gde će razbojnici kasnije čekati voz. Tako je bilo planirano.

Čovek iz Sedme brigade je imao zadenutu za pojas jednu šipku napunjenu pravim dinamitom. Nju je smestio niže tračnica na 50 metara od mosta. Od tog mesta šine su postavljene nekih 200 metara u pravoj liniji pre nego što se gube iza stena, obrazujući blagu krivinu. Tih 200 metara moralo je biti dovoljno da se voz zaustavi na mostu.

Šipka dinamita će odleteti u vazduh kada lokomotiva skrene u zadnju krivinu. Šejn nije ni za trenutak sumnjao u to da će mašinovođa reagovati istog časa pritiskujući kočnicu. Znači ostaje 200 metara za takozvani kočioni put!

Čovek iz Sedme brigade, uostalom, nije mogao dati jasnije i nedvosmislenije upozorenje vojnicima koji sasvim sigurno prate ovaj voz. Posle toga, Šejn je bio uveren, nastaće pakao!

– Mi smo sve smestili i pričvrstili! – doviknuo je jedan od razbojnika.

– Proverite još jednom! Proverite sve bez razlike!

To nije bilo potrebno, bolje rečeno bilo je suvišno, ali Šejn nije mogao da odagna zadovoljstvo koje mu je pružala činjenica da ovi razbojnici rade mnogo i naporno na svojoj sopstvenoj propasti. Odjeknule su psovke i kletve, ali su desperadosi poslušali. Mercedes je naredila sasvim jasno da ljudi moraju raditi po Šejnovim uputstvima.

– O kej! – dovikivali su posle deset minuta. – Sve je u redu!

Šejn je sa mosta pogledao na dole. Mercedes je stajala u dolini uz Grina. Čovek iz Kanzasa je držao „vinčesterku" u ruci. Grin je i sada, kao ranije očigledno bio sumnjičav i podozriv. Taj momak ne bi oklevao ni trenutka da otvori vatru na Šejna, ukoliko mu se nešto ne bi dopalo. Za razliku od Grina, Mercedes je delovala opušteno. Šejnu kao da je na neki način ipak uspelo da ubedi kneginju desperadosa u svoje „dobre namere"!

– Onda svi krenite dole! – doviknuo je Šejn bacivši kratak pogled prema suncu. Nije bilo čvrstog reda vožnje, objasnila mu je Meri Ferguson, ali do dolaska voza sigurno neće proći mnogo vremena.

Šejn je krenuo za ljudima. Okupan znojem stigao je do udoljice i stigao do Mercedes koja se udaljila nekoliko koraka od Grina. Od čizama do sombrera bila je odevena u crno. Kao anđeo smrti. Riđokosa lepotica se upravo tako i osećala.

– Jesi li siguran da to funkcioniše? – pitala je.

Šejn još jednom baci pogled na konstrukciju mosta pa onda potvrdno klimnu glavom. Kratkim, odlučnim pokretom ruke pokazao je na mesto desno ispod mosta gde je pružio fitilj za jednu pravu šipku dinamita.

– U trenutku kada se voz pojavi iza krivine fitilj mora biti tamo pripaljen. Goreće oko petnaest sekundi pretpostavljam.

Grin im se pridružio. U nedoumici, češkao se po glavi. – Petnaest sekundi! – kazao je razmišljajući.

Šejn je potvrdio. – Polovina planine će kliznuti nadole – objasnio je. – Neki vagoni će iskliznuti iz šina dok se voz bude približavao mostu. Tada mora pozadi biti pripaljen drugi fitilj. Pri tom je čovek iz Sedme brigade pokazao na kamenu barijeru iza koje bi se desperadosi zaklonili. Posle toga će se most raspasti a voz nezadrživo sunovratiti u provaliju.

Grin je trljao nos. – Zar samo petnaest sekundi i pola brda treba da se sruči? – pitao je još jednom.

– Tako je! – uveravao ga je Šejn. – To je samoubistveni pokušaj za čoveka koji bude potpaljivao fitilj. On to mora učiniti tačno u pravom trenutku i mora pokušati da se skloni u sigurnost. Drugim rečima, mora da trči kao gonjeni zec da bi spasao život! Ti si prvi oficir, pa mislim da je to pravi zadatak za tebe, Grin! Možda ćeš imati sreće, a možda i nećeš. Ako je ne budeš imao svi ćemo misliti na tebe kada budemo delili plen.

Rekavši to Šejn se isceri.

– Ja se u to uopšte ne razumem – branio se Grin.

– Možda se on samo boji – obratio se Šejn Mercedes Palomi.

Pre nego što je preki Grin uspeo da se ustremi na Šejna, kneginja desperadosa se postavila između njih.

– To je tvoj posao, Šejn – kazala je riđokosa lepotica odlučno i time kazala upravo ono što je Šejn i priželjkivao.

– Slušaj me dobro! Ja sam taj koji je doneo prokleti dinamit i koji je proveo prokletu noć ispod verande a onda još obezbedio pravilno postavljanje eksploziva pa...

– To je tvoj posao! – ponovila je Mercedes oštro. – Ti si sve ovo smislio i isplanirao. Da ne bude još da samom sebi ne veruješ.

Šejn se prope na vrhove prstiju da bi video bolje kamenu barijeru iza koje su se desperadosi već zaklonili. Bisage sa pravim dinamitom još uvek su visile tu, okačene o jedan kameni šiljak. Čovek iz Sedme brigade je bio uveren da ih niko neće skloniti odatle.

– Ovde bih se osećao znatno bolje – procedio je kroz zube. – Nikako ne mogu da odagnam misao a ni slutnju da me se hoćete osloboditi čim obavim posao.

Pre nego što su Grin ili Mercedes mogli bilo šta da odgovore na to, odjeknuo je piskavi zvuk lokomotive kroz planinu. Voz je stigao ranije nego što su ga očekivali.

Mercedes se trže i dade znak Grinu. Prvi oficir se odmah povuče iza kamene barijere u zaklon.

– Obavi dobro svoj posao, Šejn – kazala je Mercedes. – Čim voz bude ležao dole ja ću te nagraditi. Poznato je da ja uvek ispunjavam obećanja.

Sigurno, pomislio je Šejn. Ispalićeš metak u mene pošto se budeš malo zabavljala sa mnom i možda čak uživala u tome. Posle toga bi odjahala dalje sa tvojim prokletim desperadosima!

– Daj mi bar neko oružje! – tražio je Šejn.

– Čemu? – ispitivala je Mercedes. – Ti sredi da se voz sunovrati s mosta, dovući ga ovamo. Sve ostalo ćemo obaviti mi iz sigurnog zaklona. Bez brige!

Rekavši to, samozvana kneginja desperadosa se okrenula i potrčala za Grinom. Nekoliko trenutaka kasnije je iščezla iza kamene barijere koja je sada svima služila kao zaklon.

Šejn je trebalo da pređe samo nekoliko metara. Bacio se pljoštimice na stene i uputio poslednji pogled na mesto gde su se Mercedes i njeni ljudi povukli u zaklon.

Bisage sa pravim dinamitom stajale su, bolje rečeno visile veoma blizu barijere, zakačene o kameni šiljak koji je virio iz tla. Znajući šta je u njima bisage su prosto parale oči, a na njih niko osim Šejna nije obraćao pažnju. Nikome nije palo na pamet da skloni te bisage, povuče ih sobom u zaklon. Momci su izgleda vrački sigurni očekivali uspeh i pobedu.

Šejn je čekao nekoliko trenutaka, a onda viknuo: – Ostanite u zaklonu i ne izvirujte!

– Bez brige! – uzvratio je Grin. – Sedećemo dole pognute glave koliko to bude potrebno!

Čovek iz Sedme brigade se osmehnu gorko. Njegov pogled bio je prikovan za okomiti obronak kojim su vodile šine. Još jednom se oglasila zviždaljka lokomotive. Posle toga se iza krivine pojavio

oblak crnog, gustog dima. Sejn sačeka još trenutak a onda izvadi šibicu i pripali dugačak fitilj jedne šipke pravog, žestokog dinamita koju je sam postavio.

Ono što je sledilo iza toga biće uslovljeno mnogim okolnostima. Ni u šta nije mogao biti potpuno siguran. Od sada je, uostalom, sve zavisilo od mašinovođe i bojne gotovosti vojnika koji su pratili voz.

Čovek iz Sedme brigade nije morao da razbija glavu niti pak da je zaklanja zbog eksplozije. Naravno da planina neće popustiti niti se sručiti pod eksplozijom. U stvari neće se dogoditi ništa. Biće to jedan jedini prasak, istina glasan da bi upozorio osoblje i pratnju voza.

Prošao je jedan minut. Razbojnici i Mercedes su ostali pritajeni iza kamene barijere. Tada se tišinom razleže prva eksplozija. U ovom trenutku će i Grin potpaliti fitilj i uzalud čekati da se most raspadne na sastavne delove i voz sruči u provaliju.

Čulo se naglo škripanje kočnica. Sevale su varnice kao pri trljanju metala o metal. Težina vagona potiskivala je lokomotivu prema mostu. Šejn se sakrio iza jedne kamene gromade kada se voz zaustavio na sredini mosta. Iza lokomotive je bilo sedam vagona.

Na dva vagona u sredini mogli su se videti vojnici i ozloglašeno oružje koje je saterivalo strah u kosti – „gatling“ top.

– Do đavola, te šipke ne eksplodiraju! – odjeknuo je Grinov povik.

– Taj pas nas je prevario, nasamario! – Izleteo je iz zaklona baš u trenutku kada su vojnici otvorili vatru iz „gatling“ topa. Grin je prešao samo dva koraka, a onda su ga meci izrešetali. Premetnuo se onako pogođen preko glave i ostao da leži u udoljici.

Grinov nepromišljen postupak ga je stajao glave a ujedno još odao vojnicima skrovište razbojnika. Veću uslugu Grin i da je hteo, nije mogao da učini vojnicima. Jedino što on ležeći tako izrešetan i mrtav to nije saznao. Za njega je ova akcija bila već definitivno završena. To je uticalo da se vatra iz opasnog oružja usmeri na kamenu barijeru. Kamenje i prašina su se razleteli na sve strane sve dok konačno jedan metak nije pogodio bisage sa dinamitom.

Nekoliko sekundi se eksplozija prolamala dolinom Mrtvog anđela. Dim i prašina su se kao stubovi dizali put suncem okupanog plavog neba. Pritisak od eksplozije širio se dolinom i skinuo „stetson“ Sejnu s glave. On se držao grčevito za stenu iza koje se sklonio i čekao. Nije morao da skrene pogledom u dolinu. Znao je pouzdano šta se tamo dogodilo.

Tamo, na mestu gde se nalazila kamena barijera iza koje su se zaklonili Mercedes i njeni desperadosi zjapila je od eksplozije potamnela, ogromna rupa. Niko ko se nalazio tamo nije mogao da izvuče živu glavu, da preživi. Baš niko. Tragovi Mercedes Palome i njenih desperadosa vodili su samo dovde, do doline Mrtvog anđela i nastavili u ništa, to jest u pakao!

– Šejn! Šejn!

Čovek iz Sedme brigade je oklevao trenutak jer je poziv dola-

zio iz pravca voza. Onda je oprezno podigao glavu iza kamenog zaklona i provirio. Kraj vojnika u središnim vagonima izronila je upadljiva, ogromna pojava Dina Fergusona, vlasnika kompanije „Vestern".

– Šejn!

Sada je Šejn izašao iz zaklona, uspravio se i mahao „stetson" šeširom koji je podigao sa zemlje.

Pojava Dina Fergusona na ovom mestu u vagonu među vojnicima iznenadila ga je. Nije očekivao da će se stari gorostas usuditi na to posle otmice kćerke i nedvosmislene pretnje bandita da više neće videti svoju jedinicu Meri ako bilo kome kaže nešto o napadu na voz. Meri je istina bila sada na bezbednom, van domašaja razbojnika kojima je ispričao da je devojka mrtva, ali to Ferguson nije mogao znati. Kao što, uostalom, nije mogao znati kako će se okončati napad na voz.

Vojnici su poskakali sa vagona i krenuli sa mosta nadole, silazeći niz njegovu konstrukciju. Din Ferguson ih je sledio. Istina ne tako spretno kao oni, ali ipak brže i lakše nego što bi se to očekivalo od čoveka njegovih godina i njegove telesne težine.

Čovek iz Sedme brigade se smešio dok mu je Ferguson prilazio, a uz bok išla dva oficira. Vlasnik železničke kompanije zastade zadihan ispred Šejna.

– Nisam mogao drugačije – kazao je kao da se pravda. – Nisam mogao tek tako dozvoliti da voz sa vojnicima putuje, ne sluteći ništa, pravo u propast, Šejn. Uprkos Meri... nisam mogao drugačije. Šta je...

Šejn spusti sedokosom čoveku ruku na rame.

– To je bio vraški dobro obavljen posao! – pohvalio je jedan od oficira, poručnik, Šejnovo navodno miniranje mosta. – Istina da na ovo nismo bili unapred upozoreni to bi učinila ona prva eksplozija. I to u pravom, odlučujućem trenutku. Odlično ste obavili sve, Šejn!

– A Meri? – upitao je Ferguson sa strahom.

– Ona je dobro – uveravao ga je Šejn. – Verovatno se u ovom trenutku nalazi već na putu za Feniks. Bila je kod mojih prijatelja kopača zlata. Tamo sam je smestio dok se ovo ne okonča. Neko od njih je verovatno pratio na putu za Feniks. Tako smo se dogovorili. Imala je sreće. Kada razmislim, svi smo imali prilično sreće.

Oči sedokosog starog čoveka dobile su neki vlažan sjaj. – Bože moj! – promucao je. – Doista ne znam šta da kažem Šejn!

– Nemojte reći ništa! – predložio je čovek iz Sedme brigade. – Sve je proteklo dobro. Meri je spasena, a Mercedes i njeni desperadosi su stupili na put u pakao. Nema više šta da se govori, Ferguson.

– Hoćete li dolaziti u Feniks?

U Feniks? Šejn je u tom trenutku pomislio na plavokosu Meri koja ga sigurno očekuje i zbog toga potvrdno klimnu glavom.

– Vozom, možda.

Čovek iz sedme brigade objasni:

– Jahaću nazad u Feniks. Pre toga, međutim, moram obaviti još nešto. Moram da posetim naselje kopača. Za dva-tri dana biću

tamo, Ferguson. Recite to Meri. I ona me je pitala hoću li doći u Feniks. Mislim da me i očekuje.

Din Ferguson je hteo da kaže još nešto, ali se Šejn okrenuo i uputio se prema konjima koji su se još uvek nalazili u sigurnom zaklonu. Znao je dobro kako se stari vlasnik železničke kompanije oseća ali nije želeo preterana zahvaljivanja.

Sedma brigada ga je poslala na ovaj zadatak i on ga je obavio kao njen pripadnik, kao što će ponovo učiniti kada bude dobio sledeći zadatak.

Konj ga je čekao oborene glave. Šejn ga osedla dok su vojnici još jednom prokrstarili dolinom mrtvog anđela. Otišao je u kolibu po svoje oružje i odjahao ne osvrćući se.

Na putu do naselja kopača odmorniji i opušteniji razmišljao je o onome što mu je uvek bilo na pameti kada nije pretila neposredna opasnost ili nije predstojala neodložna akcija: o ženama! Glavno mesto zauzimale su u ovom času Mercedes Paloma i Meri Ferguson. Ono što je često mučilo ovako iskusnog čoveka kakav je bio Šejn, jeste činjenica da je veliki broj lepih i poželjnih žena bilo oličenje zla, da su činile razbojništva i ubistva i da su čak predvodile bande zločinaca i desperadosa. Budući da ih je veoma voleo i uživao u njihovom društvu, teško je prihvatao da ima takvih kakva je bila Mercedes Paloma. Bila! Prosto se stresao na tu misao jer mu je još pred očima bila slika nage riđokose lepotice obasjane srebrnom svetlošću meseca. No, brzo je odagnao takve misli, jer je to bilo završeno poglavlje njegovog života. Srećom nije važilo za sve učesnike. Ne za Meri Ferguson, divnu, plemenitu plavušu, hrabru i odlučnu devojku, pravu kćer svoga oca! Posle kratkog predaha u naselju kopača koji su se pokazali kao pravi prijatelji, pre svega Paskvale čija zasluga u okončanju bande Mercedes Palome nije bila zanemarljiva. Posle toga opet kratak predah u Feniksu uz lepu Meri a onda... No, o tome će razmišljati kasnije!

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by DIK BROWNE

©King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

SLAGALICE ZA VAS I VAŠU DECU!

VRHUNSKI KVALITET PROIZVODA
PO UZORKU NA NAJPOZNATIJE EVROPSKE IZDAVAČE

TRENUTNO RASPOLAŽEMO SA TRI RAZLIČITA MOTIVA:

★ UMPAH-PAH, POPAJ I EVOKSI ★

SLAGALICE IMAMO U VARIJANTAMA OD 80 I 250 DELOVA
CENA JEDNOG PRIMERKA SLAGALICA
(BEZ OBZIRA NA MOTIV I BROJ DELOVA)
IZNOSI 150 DINARA PLUS POŠTANSKI TROŠKOVI.

SLAGALICE MOŽETE PORUČITI NA ADRESU:
MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD, PP 22,
ILI NA TELEFONE: 021/611-953 I 613-045